உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-௧௪.] ராக்ஷஸ௵ மாசிமீ [பகுதி-௪.
Vol. XIV. February—March, 1916. No. 4.

ஐயவினாத்தொடர்.

முத்தமிழ்த்துறையின்முறைபோகிய உத்தமப்புலவர்களுடைய திப்பியசமுகங்களுக்கு,

அடியேன் தண்டமிழ்த்தொண்டன் எனது ஐயத்தைப்போக்கிக் கொள்வான் எழுதிக்கொள்வது.

அருளமை ஐயன்மீர்!

இன்பந்தரும்நூல்கள்சேர் எட்டுத்தொகையினுள் இரண்டாவதாயதும், 'நல்ல' என்னும் அடைமொழிபுணர்த்தி நம் முன்னோராலே பாராட்டப்பெற்றதுமான குறுந்தொகை இதுகாறும் அச்சில்வெளிவராதிருந்தது.

அக்குறையை, வாணியம்பாடி 'மதரஸே இஸ்லாமியா' பண்டிதராய ஸ்ரீமான்-தி. சௌ. அரங்கசாமிஐயங்கார் அவர்கள் அரிய உரையுமெழுதி எவர்க்கும் எளிதிற்கிடைக்குமாறு அதனை அச்சிட்டு வெளியிட்டதனால் நீக்கிவிட்டார்கள். அது நம்மவர்செய்த நல்வினைப்பயனேயாம் என்ப தொருதலை. நிற்க,

(1) நான், அக்குறுந்தொகையின் ௧௧௧-ம் பாட்டைப்படிக்கையில் அப்பாட்டினுள்ள,

"மென்றோ ணெகிழ்த்த செல்லல் வேலன்
வென்றி நெடுவே ளென்னு மன்னையு
மதுவென வுணரு மாயின்"

*

என்ற அடிகளுக்கு—"தோழி, வெறியெடுப்பக்கருதிய தாயதுநிலைமையைக் கூறுகின்றாளாதலின்",—முதலில் என்மனத்தே '(தலைமகளின்) மெல்லியதோளை நெகிழச்செய்ததுயரத்தை, (உண்மையை அறியாத) வேலன், வெற்றிபொருந்தியமுருகன் (தந்தது) என்று சொல்லுவான்; அன்னையும் அதனையே (உண்மையென) உணருவாளாயின்' என்ற பொருள்தோன்றியது.

தவிர, 'நாற்றமுந் தோற்றமும்' (தொ—பொ—கக௪) என்னுஞ் சூத்திரத்திலுள்ள களம்பெறக்காட்டும் என்ற பாகத்தின் உரையிலே ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், 'தாயறியாமைகூறி வெறிவிலக்கியதற்கு' உதாரணமாகக்காட்டியுள்ள,

"கறிவளர் சிலம்பிற் கடவுட் பேணி
யறியா வேலன் வெறியெனக் கூறு
மதுமனங் கொள்குவை யன்னையிவள்
புதுமலர் மழைக்கண் புலம்பிய நோய்க்கே"

என்ற ஐங்குறுநூற்றின் உ௪௩-வது செய்யுளும் என் எண்ணத்தை வலியுறுத்தியது.

ஆனால் அவ்வடிகளுக்குக் குறுந்தொகைஅச்சுப்பிரதியில், "மெல்லியதோளை நெகிழச்செய்த துயரத்தை, வேலினானே வெற்றியைக் கொண்ட முருகன்தந்தது என்றுகருதும் அன்னையும், அதனையே உண்மையென உணர்வாளாயின்" என்ற உரை எழுதப்பெற்றுள்ளது.

ஆயினும், நூலின்பெருமையும் எனதுசிறுமையும் என்மனத்தே நன்கு பதிந்திருக்கின்றமையின், எனக்குத்தோன்றியபொருளையே நான் சரியெனக்கொண்டேனல்லன். என்றாலும் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வான் நுங்கட்கறிவித்துக்கொண்டேன்.

(2) இந்நூலுட், 'பயன்' கூறுகையில் 'அயர்வுயிர்த்தல்' என்றே எழுதப்பெற்றுள்ளது. அஃது அயாவுயிர்த்தல் என்றிருக்கவேண்டுமெனப் பெரியோர்சொல்லக் கேட்டுளேன். பொருந்துவதெதுவோ?

(3) கநக-ம் பாட்டின்,

> "ஆடமை புரையும் வனப்பிற் பணைத்தோட்
> பேரமை கண்ணி யிருந்த வூர்"

என்ற அடிகளிலுள்ள, 'பேரமை கண்ணி' என்ற பதங்களுக்குப் "பெருமை யமைந்த கண்ணி" எனப்பொருள் எழுதப்பெற்றுளதோடு, அமைக்கண்ணி என்று பாடபேதங்கொண்டு, இதற்குப்'பொருந்துதலை யுடைய கண்ணினள்' என்றும் பொருள் எழுதப்பெற்றுளது.

ஈண்டு, என் சிற்றறிவிற்கு அப்பதங்களுக்குப் பேர்+அ+மை+ கண்ணி='பெரிய அழகிய மைதீட்டிய கண்ணினள்' என்று பொருள் கொள்ளலாமோவென்று தோன்றுகிறது. உண்மை யெதுவோ?

(4) நஉச-ம் பாட்டிலுள்ள,

"கவைமக நஞ்சுண்டா அங்கு," என்ற அடிக்குக் 'கவர்த்தஅறிவை யுடைய மகவு நஞ்சினையுண்டாற்போல' என்று பொருள் வரையப்பெற் றிருப்பதுடன், விசேடவுரையிலே 'கவைமக—எவற்றைக்கேட்பினும் ஆமென்னும் அறிவையுடைய மகவு' என்றும் வரையப்பெற்றுள்ளது.

ஆனால், எனதாசிரியரவர்கள் இக்குறுந்தொகையைப் பரிசோதிக் கையில் இச்செய்யுள்வந்துழி அவ்வடியைக் 'கவைமக னஞ்சுண்டா அ ங்கு' எனக்கொண்டு, கவைமகன் என்பதற்கு 'இரண்டுதலையும் ஒரு உடலும் உள்ள மகன்' என்று பொருள்சொன்னதோடு, இவ் விதம் இரண்டுதலையும் ஒரு உடலும் உள்ள மானிடப்பிறவி உண்டென் றும், அம்மாதிரியான ஒருகுழந்தையைச் சுமார் பத்துவருடங்களுக்கு முன் அதன்பெற்றோர் பிரபலபட்டினங்களுக்குக்கொண்டுபோய், அதனைப் பார்க்கவிரும்புவோரிடம் ஏதோ ஒரு சிறிது தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டு காண்பித்துவந்தனர் என்றும், தாமும் அக்குழந்தை யைப் பார்த்ததாகவும், அஃது இரண்டு வாய்களின்வழியாகவும் உணவை உட்கொண்டதென்றுஞ் சொல்லியருளினார்கள். அக்காட்சி யைத் தாமும் அச்சமயம்பார்த்ததாக எனது நண்பரொருவரும் என் னிடங்கூறினர்.

இனி, இவ்வடிவந்துள்ள அப்பாட்டு, தோழிகூற்றுகையினுல், அதற்குத் தோழி தலைவனைப்பார்த்து 'தன்னை உடலாகவும், தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரையும் (அவ்வுடலினுள்ள) இரண்டுதலைகளாகவும் வைத்து, நீ இரவிலே ஏதந்தரும்வழியே வருகின்றதனுல் நினக்கு ஏதேனும் ஊறுண்டாகுமோ என்ற பயத்தினுல் ஒருபுறமும், நீ வாராதிருப்பின் நின்பிரிவைநினைந்து அறியாமையினுலே தலைவி வருந்துகின்றுளாதலின் அதனுல் அவட்கு ஏதேனும் இன்னல் உண்டாகுமோ என்ற பயத்தினுல் ஒருபுறமுமாக நான், இரண்டிடத்தும் இடர்ப்படுகின்றேனுதலின் "கலைமக னஞ்சுண் டாஅங், கஞ்சுவல்" என்று கூறிச் சிறைப்புறத்துள்ளதலைவன் உணருமாறு வரைவுகடாவுவாளாயினள், என்று பொருள்கொள்ளலாமோவெனஊகிக்கவும் இடந்தருகிறது.

நிற்க, இம்மாதிரி 'கலைமகன்' என்றது உண்டு என்று கருதுவதற்கு வடமொழிப்பஞ்சதந்திரத்துள் ஐந்தாந்தந்திரமாகிய அசம்பிரேட்சகாரித்துவம் பன்னிரண்டாவதுகதையின் ௯௪-வது சுலோகமும் இடந்தருகிறது.

எனக்குச் சந்தேகமாகத்தோன்றியவற்றை நுங்கட்குத் தெரிவித்துக்கொண்டேன். கும்பிட்டகையைவெட்டலாகாது என்ற வழக்குரையைக் கற்றவர்களாகையால் நீங்கள் என் ஐயத்தை நீக்குவீர்களென்பது நிச்சயம்.

உ.வே. சா. வேங்கடராமன்,

தண்டமிழ்த்தொண்டன்.

மக்கட்பேறு.

மக்கள்+பேறு=மக்கட்பேறென்றாயது ; வேற்றுமைத்தொகை ; ளகாரம் டகாரமாயிற்று ; பேறு, முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர் ; மக்களைப்பெறுதலென்ப திதன்பொருள்.

இம்மக்கட்பேற்றில், நன்மக்களைப்பெறுதல், பெற்றாரடையும் இன்பம், பெறாதாரடையும் துன்பம், தந்தைமகற்கியற்றும் நன்றி, மகன் ஆற்றும் கடமை என ஐவகைப்பகுதிகள் உள. இவற்றுள்,

நன்மக்களைப்பெறுதல்.

இந்நிலவுலகின்கண்ணே, இயல்பாகஇறுக்கப்படும்கடன் மூன்று ; அவை, முனிவர்கடன், தேவர்கடன், தென்புலத்தார்கடன் என்ப. முனிவர்கடன் கேள்வியானும், தேவர்கடன் வேள்வியானும், தென் புலத்தார்கடன் புதல்வரைப்பெறுதலானும் இறுக்கப்படல்வேண்டும். என்னை?

"............பூந்தண் மார்ப
தொலையாக் கொள்கைச் சுற்றஞ் சுற்ற
வேள்வியிற் கடவு ளருத்தினை கேள்வி
யுயர்நிலை யுலகத் தையரின் புறுத்தினை
வணங்கிய சாயல் வணங்கா வண்மை
யிளந்துணைப் புதல்வரின் முதியர்ப் பேணித்
தொல்கட னிறுத்த வெல்போ ரண்ணல்"

என்று பதிற்றுப்பத்து, ஏழாம்பத்திற் கபிலரும்,

"(1)கேள்வி கேட்டுப் (2) படிவ மொடியாது
வேள்வி வேட்டனை. யுயர்ந்தோ ருவப்ப
... ...
நலம்பெறு திருமணி கூட்டு நற்றோ
ளொடுங்கீ ரோதி யொண்ணுதல் கருவில்
(3) எண்ணியன் முற்றி (4) யீரறிவு புரிந்து

---

(1) கேள்விகேட்டல்-யாகம்பண்ணுதற்கு உடலான விதிகேட்டல்.
(2) படிவம்-யாகம்பண்ணுதற்கு உடலாக முன்புசெலுத்தும் விரதங்கள்.
(3) எண் இயல் முற்றி-திங்கள் பத்தும் நிரம்பி.
(4) ஈரறிவு-இம்மையறிவு, மறுமையறிவு; பெரியவறிவுமாம்.

சால்புஞ் செம்மையு முளப்படப் பிறவுங்
காவற் கமைந்த வரசுதுறை போகிய
வீறுசால் புதல்வற் பெற்றனை யிவணர்க்
கருங்கட னிறுத்த செருப்புகன் முன்ப"

என்று பதிற்றுப்பத்து எட்டாம்பத்தில் அரிசில்கிழாரும் கூறினாராகலின். இனி,

"மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றத
னன்கல னன்மக்கட் பேறு"

இதில், ஒருவற்கு மனையாளது நற்குண நற்செய்கை இரண்டனையும் நன்மையென்று அறிந்தோர் சொல்லுவர்; அந்நற்குண நற்செய்கை யிரண்டிற்கும் நல்லபுதல்வரைப்பெறுதலை நல்ல அணிகலமென்று சொல்லுவர். ஆகலின், முற்கூறியகடனிறுத்தற் கின்றியமையாத அவ் வணிகல்மாய நன்மக்கட்பேறு அத்தியாவசியமன்றோ! அம்மக்களுடை யாதற்குத் தந்தை தாயர் செய்யும் மேலைத்தவம் எத்துணை! அத் துணையும் காதலாம்லகம்போற் கைகூடவல்லார்க்கே அந்நன்மக்கட் பேறு உரிமையாமென்பதொருதலை. இதுபற்றியன்றோ?

"வண்மையு மாண்பும் வளனு மெச்சமுந்
தெய்வமும் யாவதுந் தவமுடை யோர்க்கு"

என்றெழுந்ததும்.

அன்றி, முந்நீர் மன்னிய இந்நிலத்துப் பிறவி எண்ணிறந்தன. அவற்றுள் மானிடப்பிறவி அதிகமெனப் பேசிய நூல்களும் அலகில்லன. ஆகவே, எய்துதற்கரிய யாக்கையெடுத்த மக்கட்கெல்லாம் நன்மக்கட் பேறடைதலைவிட வேறடைதற்குரிய பெரும்பேறென்பதொன்றின்மை யாகும். இக்கருத்துப்பற்றியே மதுரைக் கூடலூர்கிழார்,

"ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
மக்கட் பேற்றிற் பெறும்பே றில்லை"

என்றார்.

இனி, பேறு பதினாறனுள்ளும் இம்மக்கட்பேறு, ஐந்தாவதாகத் தொட்டெண்ணப்படினும், இஃதொன்றுண்மையாக மற்றனையபேறும் பெறல்காரணமாக ஆன்றோர்கூறியவாறு இது, தலையாயதெனக்கோடல் சாலும். வேதாகமங்களில் "இலைமறைகாய்போல்" மறைந்தனவிரிக் கும் நம் உத்தரவேதமும்,

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ திலலை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற"

என்று முழங்கியதூஉ மதற்குக் கரியாகும்.

அன்றியும், வீரனொருவன் தன் பகைவருரைக் கெடுக்கக் கருதிய ஞான்று,

"ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல் வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரு
மெம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மின்"

என்ற புறப்பாட்டில், "பேணித்...பெறாஅதீரும்......நும்மரண்சேர்மின்" என்றதனால், படைப்புக்காலந்தொட்டு அயனாற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதியும், தென்றிசைக்கண்வாழ்வோருமாகிய பிதிரர்களுக்குச் செய்தற்கரிய பிண்டோதகக்கிரியைகளைச் செய்துமுடிக்கும் நல்லாண்மகப்பெறாதாரையும், பசுப் பார்ப்பார் பெண்டிர் பிணியரொடு சேர்த்தெண்ணி விலக்கியது அவ்வீரர்க்குரிய மரபெனக; அன்றி அறனெனக; எவ்வாறாயினுமாக. இதனால் அவர், தென்புலத்தார்கடனிறுத்தற்கேதுவாம் நற்புத்திரப்பேற்றைப்பெற்றுய்தலும் நோக்கமென்பதொருபடியாகும்.

பின், "கறைபன்னீராண்டுவிடுமின்" என்ற தொடக்கத்தினையுடைய சீவகசிந்தாமணிப்பாட்டுரையில் நச்சினார்க்கினியர், "புதல்வற் பயந்தாற் சிறைவீடுசெய்தல் பிதிருடைய*தனிசுநீங்குதலாம்"என்று கூறியிருத்தலும் மேலதற்கெய்தியதன்மேற்சிறப்பென்பது கருதப்படும்.

பின்னரும், அப்பா!"அம்மா! வென்றகந்தழைக்குமார்வச்சொற்" புகன்றழைக்கும் மக்களின்றி மனையறந்துன்றி இம்மையின்பந்துய்த்தலாகிய மிக்கவாழ்வானது, "தியானமில்லாதநெஞ்சும், ஞானமில்லாத வினையும்" போலாமென்பர். ஆகலின், இந்நிலத்தின்பம் துய்த்தல் காரணமாகவும்,

---

* தனிசு-கடன்.

“மண்மிசைநால் விரனிற்கு மணி மகுடத் தணியரங்கின் மண்ணாளோரும்
விண்மிசைவா னருநெருங்க விராயவரு மறைச்சடங்கி னிராய சூயங்
கண்மிசைமா மணிமிகரென் கான்முளையைப் புரிவியெனக் கால னூரிற்
பண்மிசைவீ ணையின்கிழவன் பாண்டு மொழிந் தனனெனவும் பகர்வுற் றானே”

என்னும் ஐந்தாம்வேதத்தில், யமபுரத்துத் துன்பந்துணையா வீற்றிருந்த பாண்டுபூபதி, மறுமையின்பந்துய்ப்பான்கருதி யதற்கேதுவாம்மகத்தை எனதுபுத்திரன் தர்மபூபதியாற்செய்வியென நாரதமகரிஷியிடம் கூறி விடுத்தசெய்திவெளியாம். ஆகலின், பொன்னிலத்தின்பந்துய்த்தல் காரணமாகவும்,

“.........................அத்துவிதா
னந்த முதவு மகவிருப்போன் ஞானி யாகும்...”

என்றதில், சுத்தசுகநித்தியாத்துவிதானந்த முத்தியின்பந் தர உரிய நன்மகப்பேற்றைவிரும்புவது நிரம்பவும் உத்தமமென்பது பெற்றாம். ஆகலின், முத்தியின்பந் துய்த்தல் காரணமாகவும், நல்லபுதல்வரைப் பெறல் வேண்டுமெனல் தக்கார்துணிபென்பது கருதப்படும். ஆக்வே, இக பர மோக்கமென்னும் இம் மூன்றிடத்தின்பமும் ஒருசேரத்துய்த்தற்கிடனான நன்மக்களைப்பெறல் தந்தை தாயரின்கடமையாகும். அங்ஙனமின்றி, காமம் கழிதலொன்றே பயனாகக்கருதி நலமில்லாத பலபுத்திரரைப்பெற்று வருந்துவதினும் அப்புத்திரப்பேறே இல்லாது ஏமாந்திருப்பது மிகவும் நன்றாகும். இதுபற்றியெழுந்ததன்றோ!

“அச்சமுள் ளடக்கி யறிவகத் தில்லாக்
கொச்சை மக்களைப் பெறுதலி னக்குடி
எச்சமற் றேமாந் திருக்கை நன்றே”

என்றதும்.

இனி, முற்கூறியாங்குப் பற்பல துற்புத்திரரைப் பெறுவதினும், பூவுலகில் மலடென்னும் பெயரும், அப்பாற் புத்தென்னும் நரகமும் தம்மைச் சாராவண்ணம் முத்திக்குரிய ஓரோவொரு சற்புத்திரனையாவது பெறல் நன்மணமுற்ற பொன்மலரன்றோ? இதற்குச் சைவசமயாசாரியருள் ஒருவராகிய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளைப்பேற்றையடைந்த சிவபாதவிர்தயரும், “மறலியுயிர்குடித்த, கான்முளை” யொருவற்றந்த மிருகண்டேயரும் சான்றாவரென்க.

இதுகாறும் கூறிப்போந்தவற்றுள், முற்போதியற்றிய தவப்பயனானும், தற்போதியற்றும் தெய்வபக்தியுண்மையானும் நன்மக்கட்பேறுண்டாமென்பது கண்டாம்.

பெற்றார் அடையும் இன்பம்.

மேற்கூறியாங்குப் புண்ணியவயத்தராய்ப்பெற்ற நற்புத்திரப்பேறொன்றினானே, ஏனைய புகழ் வலி வெற்றி அறிவு அழகு முதற்கூறுவனவாகிய பேற்றின்பங்களும்,

> "அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள்
> சிறுகை யளாவிய கூழ்"

என்றதனாற் றம்மக்களால், "இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்" எஞ்சிய கூழை இனிதுறப்புசித்தலினாலுண்டான நுகர்ச்சியின்பமும்,

> "மக்கண்மெய் தீண்ட லுடற்கின்பம்"

என்றதனாற் றம் அருமந்தபுதல்வர்தம் மெய்தொட்டுப்பயிறலினாலுண்டான ஸ்பரிசவின்பமும்,

> "மற்றவர், சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு"

என்றதனாற் பொன்போலுந் தம் மின்புதல்வரின் குதலைச்சொல், "யாழொடுங்கொள்ளாபொழுதொடும்புணரா, பொருளறிவாராவாயினும்" அதனைக் கேட்டலினாலுண்டான ஸ்ரோத்திரானந்தமும், பிறவுந் துய்த்தற்கிடனான இம்மையின்பம்பலவும் பெறுவர்.

மறுமையிலோவெனின், புத் அல்லது பும் என்னுங் கொடிய நரகவாதைக்கும், "எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப், பண்புடைமக்கட் பெறின்" என்றதனாற் பிறராற் பழிக்கப்படாத நற்குணங்களையுடைய புதல்வரைப் பெறுவாராயின், அடியேழ்பிறப்பும், இடையேழ்பிறப்பும், கடையேழ்பிறப்பும் ஆகிய இருபத்தொருமுறையினும்,

> "அல்லித்தா ளற்றபோது மறாதநூ லதனைப்போலத்
> தொல்லைத் தம்முடம்புநீங்கத் தீவினை தொடர்ந்து நீங்காப்
> புல்லிக்கொண் டுயிரைச்சூழ்ந்து புக்குழிப் புக்குப் பின்னின்
> றெல்லையி றுன்பவெந்தீச் சுட்டெரித் திடுங்க ளன்றே"

என்றாங்கு நேரும் தீவினையானாய துன்பவாதனைக்கும் இலக்காகாமல் ஆண்டநுபவிக்கும் புண்ணிய உலகவின்பமும் பெறுவர்.

மேற்கூறிப்போந்த இம்மைமறுமையிரண்டிடத்துமுற்ற பன்னலமும், நற்புத்திரபாக்கியவசத்தான், தந்தை தாயாராம் இருபெருங்குரவர்களும் பிதிரர்களும் அடையப்பெறுவரென்பது மனுஸ்மிருதியினும் பரக்கக் காணலாம்.

பின்னும்,

> "உரிமை மைந்தரைப் பெறுகின்ற துறுதுயர் நீங்கி
> யிருமையும் பெறற் கென்பது பெரியவ ரியற்கை"

எனவும்,

> "புத்தான கொடுவினையோ டருந்துயரம் போயொளிப்பப் புவனந் தாங்குஞ்
> சத்தான குணமுடையோன் றயையினெடுந் தண்ணளியின் சாலை போல்வான்
> எத்தானும் வெலற்கரியான் மனுகுலத்தே வந்துதித்தோ னிலங்கு மௌலி
> உத்தான பாதனரு ளுரோமபத னென்றுளனிவ் வுலகை யாள்வான்"

எனவும், "சந்தனப் பொதியத் தடவரைச் செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியன்" ஆகிய அகத்தியமுனிவர், மரமடர்ந்த ஓராரணியத்தில் ஓராலவிருக்கத்தில், பல வாவலுருவோடு அதோமுகராய்ப் பன்னெடுநாட் டுன்பத்தே வீற்றிருந்த தம் பிதிரர்கள் நற்கதியுற, உலோபாமுத்திரையென்னும் மாதரசியை மனைவாட்கைப்படுத்தி, திரிதசியென்னும் புத்திரனைப் பெற்று, தாமும் இன்புற்றனரெனவும் வரும் இதிகாசங்களானும் அறிய வரும்.

இனி, சுத்தாத்துவிதானந்த முத்திநிலையில் இவர்கள், கண்ணொளியும் கதிரொளியும்போல் இரண்டறக் கலந்து, என்றும் உலவாப் பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைவரென்பது சரதமாகும். இதனால், நற்புத்திரப்பேற்றைப் பெற்றார் அடையும் இன்பம் இத்துணையென்பன வெளியாம்.

பெறாதாரடையும் துன்பம்.

இனி, பெறாதார் அடையும் துன்பம் என்றது: பட்டாங்கின்படி, முன்னாட்செய்த பாவமேலீட்டால், தந்தைதாயரிருவருக்கும் நற்புத்திரப்பேறென்னும் பெரும்பாக்கியம் இன்மையாகும்; அற்றாக, இருமையின்பமும் இன்றாம்; பொதுவகையானே அவ்விரண்டிடத்தும் அறவும் துன்பமென்பனவமையும். சிறப்புவகையான் ஆராயுங்கால், இம்மையில் நல்லாண்மகவின்மையாக அடையும் செல்வம் புகழ்முதலியனவும் பதரெனப் பயன்படாவின்றெனக்கொள்வதற் கையம் யாதுகொல் என்னை?

"பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
றென்னுடைய ரேனு முடையரோ—இன்னடிசில்
புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லா தவர்"

எனப் புகழேந்தியாரும், "மக்களின், ஒண்மையவாய்ச் சான்ற பொருளில்லை" என விளம்பிநாகனாரும் கூறினாராகலின்.

அன்றிக்கே, அவர்கள் எத்துணைக் கல்விகேள்வியறிவொழுக்கங்களில் அதிமேதாவிகளென உயர்ந்தோரால் புகழப்பெறினும், சீராட்டிப் பாராட்டும் மக்களின் கிஞ்சுகச் செவ்வாய்க்குதலைச்சொற் கேட்டிலரேல், அத்துணையும் கமரிற்கவிழ்த்தபால்போற் பாழ்படுமென்பது தெளிவாகும். இதற்கு,

"சொன்ன கலையின் றுறையனைத்துந் தோய்ந்தாலு
மென்ன பயனுடைத்தா மின்முகத்து—முன்னங்
குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலை கேளாச் செவி"

என்ற பெரியார்வாக்கு நிதரிசனமாம்.

பின்னும், தம்மக்களை அப்பாவா! ஐயாவா! என ஒருமுறை கரம் பொத்தியழைக்குமுன் ஓடித் தவழ்ந்து பற்றிப் புயங்களிலேறி விளையாடும் அவ்வருமைக்குமரரின்றி, "காகத்திருகண்ணிற்கொன்றேமணி கலந்தாங்கு"க் கற்புடை யற்புமனைவியுந் தாமும் ஆகத்துள் உயிரொன்றுய்க்கலந்து, மாறின்றிச் செய்யும் மனையறத்தினாற் சிறிதும் இன்பந் தேக்கார்; தென்புலத்தார்களின் தீப்பசியானுய துன்பமும் போக்கார். இவற்றிற்கு,

"கல்லா மழலைக் கனியூறல் கலந்து கொஞ்சுஞ்
சொல்லா லுருக்கி யழுதோடித் தொடர்ந்து பற்றி
மல்லார் புயத்தில் விளையாடு மகிழ்ச்சி மைந்த
ரில்லா தவர்க்கு மனைவாழ்வி னினிமை யென்னும்"

எனவும்,

"மென்பா லகரைப் பயவாதவர் மெய்ம்மையாகத்
தென்பா லவர்தம் பசித்தீப்பிணி தீர்க்கமாட்டார்"

எனவும் வருவன சான்றும்.

இனி, இவ்வுலகின்மாட்டே நெடியகாலம் உயிரோடிருந்து வாழும் வாணாட்களில், நற்சுதற்றோற்றுவாயின்றித் தந்தை தாயர் இயற்றி முடிக்கப்படும் பொருளின்பமாகிய நற்சுகவின்பத்தை யவர்கள், எவ்வாற்றானும் இயைவதிலர். இதற்குக் கலைச்செல்வி ஔவையார் அருளிச்செய்த இன்சுவைப்பாவொன்று ஞாபகம் வரலாயிற்று. அது,

"படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணு
முடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்து
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத்தாம் வாழு நாளே"— (புறம்).

என்பது.

இனி, ஈண்டுச்சிலர், புத்திரப்பேற்றைக்கருதி ஊழ் ஒருபாலிருக்கத் தெய்வபக்தி சிரத்தையென்பன சிறிதுமின்றி, டாம்பீகத்தனத்தைத் தமக் கங்கியாகக்கொண்டு, தானம் தர்மம் தவம்முதலியனசெய்து, யாத்திரைபலவும் முற்றி, பன்னாட் பட்டினியுற்றுப் பல விரதம்காத்து, இஷ்டதேவை இருந்து தொழுது, "மூவராந்தாருவேந்தை" முறையிற் சுற்றலும்,

சிற்சிலர், நிரீச்சுரபூஜை புரிந்து, பலியூட்டிப் படைத்து, மந்திரக் கயிறுடன் யந்திரத்தகடுதரித்து; பாவைபதித்தலும்,

சிலவர், மலட்டுப்பூச்சிகெடப் புற்றுப்பூச்சியுண்டு, மலைவேப்பிலைச் சாறுகொண்டு, வேப்பசக்கடுநெய்யெண்ணெய்பருகி, தீய மருந்துகோடலும்,

ஒருசிலர், அயல்வீட்டிற்சனித்த ஆண்சிசுநஞ்சை வஞ்சித்துண்டன்முதலிய பல இடக்கரடக்கல் வினைபுரிதலும் ஆகிய இன்னோரன்ன முயற்சிமேற்கோடல் இறப்பவும் துன்பம் உண்டாதற்கிடமேயன்றிக் கிஞ்சித்தும் இன்பந்துய்த்தற்கிடனான சற்குமாரனைப்பெறக் காரணமாகா.

மறுமையிலோவெனின்? புத்தென்னும் நரகம் இவர்க்குக் காணி யன்றோ? தீவினையென்னும் தொடர்சங்கிலியுட் கட்டுண்டு, சென்மங்க டோறும் துன்புறுவர்; மேற்கூறிய இவ்விரண்டின்பாலும் இவர்கட்குத் துக்கமேயொழியத் தக்கசுகமென்ப தில்லை. உதாரணமாக,

> "மெய்தானம் வண்மை விரதந்தழல் வேள்வி நாளுஞ்
> செய்தாலு ஞாலத் தவர்நற்கதி சென்று சேரார்
> மைதாழ் தடங்கண் மகவின்முக மன்னு பார்வை
> யெய்தா தொழியிற் பெறுமின்ப மிவணு மில்லை"

என்றெழுந்ததும் கவனிக்கத்தக்கது.

மேலே வீட்டுலகத்தின்பமும் இவர்கட்குச் சொற்பனத்துமில்லை யன்றோ? இதனால், நற்புத்திரப்பேறின்மையானே பெறுதார் அடையும் துன்பம் இவையென்பன அறிந்தாம்.

தந்தை மகற்கியற்றும் நன்றி.

நன்மகப்பேறுபெற்ற தந்தை, மகனுக்குப் புனிதமான ஊணும் போதிய அளவு உடை முதலியனவும் அளித்தல்வேண்டும்.

> "அள்ளிக் கொடுக்கின்ற செம்பொன்னு மாடையு மாதரவாக்
> கொள்ளிக்கும் பட்ட கடனுக்கு மென்னைக் குறித்ததல்லாற்
> றுள்ளித் திரிகின்ற காலத்தி லேயென் றுடுக்கடக்கிப்
> பள்ளிக்கு வைத்தில னேதந்தை யாகிய பாதகனே"

என்ற தக்கார்வாக்கின்படி மைந்தன் பின்னர்க் குறைகூறுவண்ணம் எண்ணி, "மக்களைக், கல்லா வளர விடற்றீது" என்ற விம் மெய்ந்நீதியைக் கைக்கொண்டு, "தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து, முந்தி யிருப்பச் செயல்" என்ற பொய்யில்புலவர்வாக்கைத் தம்ஞாபகத்தெழுப்பிப் பன்னலமும் ஒருசேரக்கோடற்கு நல்லாசிரியர்பாற் கல்விபயிறவிடல், தந்தை மைந்தனுக்குச்செய்யும் எந்நன்றியினும் முக்கியமான செய்ந் நன்றியாகும்.

இம்மட்டிலமையாது, "சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே" என்பதுகருதி, தாமும் ஒரு போதகாசிரியராயிருந்து, விதியின்ன விலக் கின்னவென்பன பசுமரத்தாணிபோற் பதியப்பதித்து, "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கமும்", "கள்ளும் பொய்யுங் காமமுங்

கொலையு, முள்ளக் களவும்'', "குறளை வன்சொற் பயனில்சொல்"லும், இவைபோல்வன ஏனைய தீமைகளும் ஒருவச்செய்தலாகிய காரியங்களிற் கண்ணுங்கருத்துமாய்நின்றுழைத்தல் கடப்பாடாகும்.

பின், "தந்தையொடு கல்விபோம்" என்ற இவ்வுறுதிமொழியை மறதிபண்ணாமல், "முயற்சி, மெய்வருத்தக் கூலிதரும்" ஆகலின் ஒரு ஞானாசிரியரைநாடி, அவரிடம் ஞானசாத்திரங்களை முறையாய் ஓதியுணர்விக்கவேண்டும்.

அப்பால்,

"நாணி யென்பது நாரியென் றுரைத்திடு நசையால்
வேணு வானது விளைந்துபோய்ப் புகுந்தது வென்றாற்
காண லாவதோ ருருவமெய்ந் நாரியைக் கண்டாற்
பூணு வார்மயல் காளைய ரென்பதும் புதிதோ"

என்ற கவியின்படி, மைந்தன் இல்லறவின்பந்துய்ப்பான்கருதி மணம் விரும்புமாயின், குலனும் குணனும் குடிமையும் ஆய்ந்து, பங்கமில்லாத ஒரு நங்கையைப்புணர்த்தி, கணவனும் மனைவியும் மாறின்றிச்செய்யும் மனையறமாட்சியின் மற் றேனையவறமும் காட்சியாமென்பதுகாட்டி, அங்ஙனம் நடத்துவிக்கவேண்டும். பின், "கொள்ளிக்கும் பட்ட கடனுக்கு"மென்னாது, அறநெறியிற்றேடியபொருளும் பூமியும் போதிய வளவு நிறைத்துவைத்தலும் தந்தையின் கடமையாகும்.

இதனானே, தந்தைமகற்காற்றும் நன்றி இவ்வளவின எனல் போதரும்.

மகன் ஆற்றும் கடமை.

மகன், அதிகாலையிற்றுயில்நீத்தெழுந்து, பிராதகாலக்கடன்முற்றி, "உண்மாசு கழுவுவது நீறென்றே" அல்லது, "திருவுறைமார்பன் றிருமண்ணென்றே" கருதித் தத்தஞ் சமயக்கொள்கைக்குத் தக்கதோர் குறியை நெறிப்படி நெற்றியிற்றீட்டி, புருஷார்த்தங்களும் தந்தைதாயரிருவரையுந் தொழுதுவரலென்பதுகருதி, அநவரதமும் அவர்களைத் தொழுதுவரல் கடமை பலவற்றுள்ளும் முதன்மையென்பது துணிபு. என்னை?

"வைகறை யாமந் துயிலெழுந்து தான்செய்யு
நல்லறமு மொண்பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதிற்
றந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழுக வென்பதே
முந்தையோர் கண்ட முறை"

என்றாராகலின்.

இனி, "மகனுரைக்குந் தந்தைநலத்தை"

"மகன்றந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை
என்னோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்"

என்றவற்றுட்டோன்றும் பயன்கள், பேரறிவும் பெருங்கல்வியுமுடையனாகச்செய்த தன்னருமைத்தந்தையாருக்குச் சாரவொழுகலும், தந்தையார், தனக்குபகரித்த ஏனைய எந்நன்றியையும் "உய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்ற இந்நீதியைமறவாது படித்து, "தந்தைதாய்ப் பேண்" என்பதைக் கடைப்பிடித்து, தாழைமுதலை அதன் வீழ் தாங்குவதுபோற் காலத்துக்கேற்ற வகைம்மாறுதவிடலும் அடுத்த நிலைமையாகும்.

பின், தந்தைதாயர், இது செய்யென்னுமுன்னம் குறிப்பறிந்து அவரேவும் ஏவல்களைச்செய்துமுடிப்பது தவறாதவிதியெனினும், ஏவிய பின்னராவது "தந்தைசொன்மிக்கமந்திரமில்லை" "தாய்சொற்றுறந் தால்வாசகமில்லை" என்பனகொண்டு, அவர்கள் இட்ட கட்டளைகள் நன்மைபயப்பனவோ? அன்றித் தீமைபயப்பனவோ? எவையென்று னும் அவை நிறைவுறவெண்ணிக் கடைப்பிடித்தல் கடப்பாடாகும். இதற்குச் சான்றாக,

"மன்னவன் பணியன்றாகி னும்பணி மறுப்ப னோவென்
பின்னவன் பெற்றசெல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்றோ
என்னினி யுறுதியப்பா லிப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்
மின்னொளிர் கானமின்றே போகின்றேன் விடையுங் கொண்டேன்"

இதில், தந்தையின்ஆக்ஞையாகச் சிற்றன்னை கைகேசி கூறியசொல்லைத் தலைமேற்கொண்ட ஸ்ரீ ராமபிரானும், மேல், தந்தையுடம்பாடாகச் சிறிய தாய் சுருதிகூறிய உறுதிமொழி கடவாதுகொண்டு தவமேல்நடந்த துருவராஜனும் அமைவரென்பது அறியத்தக்கது.

இனி, தந்தை தாய் குரு அரசர் ஆசாரியர் துறவோர் மூத்தோர் ஆகிய இன்னோரும் இன்னோரன்னோரும் வரக் கண்டெழுந்து உபசரித்தன்முதலிய கருமங்களையும் கடைப்பிடித்தொழுகல் தக்கபயனுடைமையாகும். இதுபற்றி வந்ததன்றோ?

> "அரச னுவாத்தியான் தாய்தந்தை தம்மு
> னிகரில் குரவ ரிவரிவரைத்
> தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதே
> யாவருங் கண்ட நெறி" என்றது.

மேற்கூறியாங்கியலாது, கல்வியாலேனும் செல்வத்தாலேனும் மம்மர்நோயுற்று, தங்குரவர்முதலியோர்வர மதியாது, இருமாந்திருப்பரேல் அக்கணமே அத்துணையும் இழப்பரென்பது சுருதியாகும்; நரகமும் இவர்கட்குறுதியாகும். உதாரணமாக,

> "ஒல்லெனக் குரவ னேக வும்பர்கோன் திருவி னுக்கம்
> புல்லெனச் சிறிது குன்றப் புரந்தர னறிந்திக் கேடு
> நல்லதொல் குரவற் பேணு நவையினால் விளைந்த தென்னு
> வல்லலுற் *றறிவன் றன்னைத் தேடினா னுயி ரனே" எனவும்,

> "சொற்பொரு ளுணர்த்தி னனைத் தொழவுள நாணுவானும்,"

எனவும்,

> "குரவர்தம் முரைகடக்குங் கொடியனுந் துறந்துளார்தம்
> வரவெதிர் கண்டெழாத மறவனும்"

எனவும் வருவனவற்றானறியப்படும்.

இனி, தந்தை தாயர் சரமங்காறும், பரசுராமர் பட்டினத்தடிகள் போல அவர்களைப் பாதுகாத்து, பின்னிகழும் ஈமக்கடன்முன்னாக அமைவன கடன்களிறுத்து, "தனுவுளவளவுமோர்தகுநற்செய்கையும்" என்றாங்கு, தம்வாணாளை வீணாளாக்காமல் மனமாதிய கரணசுதந்தரத்துடன் மனையறத்துற்று,

> "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க லென்றாங்
> கைம்புலத்தா றோம்ப றலை"

என்ற நந்தமிழ்வேதத்தைக் கடைப்பிடித்தொழுகல் கடப்பாடாகும்.

இதனால், மகன் ஆற்றுங்கடமை இவையென்பன கண்டாம். சுபம்.

I. M. முருகையவாத்தியார்,
B. E. ஸ்கூல், செங்கிபட்டி,
Tanjore.

---

* அறிவன் — பிரகஸ்பதி.

உ

ரஸாயன நூல்.

CHEMISTRY.

செந்தமிழ் (தொகுதி-௧௪ பகுதி ௩-ல்) ௧௧௨-ஆம்பக்கத் தொடர்ச்சி.

அத்யாயம்—24.

சுண்ணம்.

Calcuim.

[Ca.]

சுண்ணம் அல்லது சுண்ணசத்து என்னும் லோஹம் தனிப்பொருளாய்க்கிடைப்ப தரிது. அதன்கல்பங்கள் பலவாறாக அகப்படுகின்றன.

சுண்ணகல்பங்களிற் சில:—சுண்ணாம்புக்கல் (Quicklime=சுண்ணாக்ஸிஜம்) சீமைச்சுண்ணாம்பு, பளிங்கு, சுண்ணப்பாறை, பவளப்பாறை முதலானவைகள், சுண்ணகரிஜங்கள். ஜிப்ஸம் என்பது சுண்ணகந்தஜம். எலும்புமண் (Bone earth) என்பது சுண்ணபாஸஜம். சுண்ணம் வெண்ணிறமானலோஹம்.

சுண்ணாக்ஸிஜம்.

Calcuim oxide.

[Ca O.]

சுண்ணாக்ஸிஜம் என்பது, சுண்ணமும் ஆக்ஸிஜனும்கலந்த ஒருகல்பம். சுண்ணகரிஜங்களை உலையில் வேகவைத்தால் சுண்ணாக்ஸிஜம் உண்டாகும்.

முறை. சுண்ணகரிஜம்=சுண்ணாக்ஸிஜம்+கரித்வயாக்ஸிஜம்.

$$Ca\ CO_3 = Ca\ O + CO_2.$$

உபயோகம். சுண்ணாக்ஸிஜத்தை அதிகமாய்க்காய்ச்சினால், வெண்ணிறமான ஒளி உண்டாகும். இதற்குச் சுண்ண ஒளி என்று பெயர். இது ஜாலக்கண்ணாடி (Magic lanterns)களுக்கு உபயோகப்படும்.

சுண்ணஹைட்ராக்ஸிஜம் அல்லது சுண்ணநீறு.

Slaked lime.

[$Ca\ H_2O_2$.]

முற்கூறிய சுண்ணக்ஷிஜத்தில் தண்ணீரைக்கலந்தால், அது நீறி விடும். சாதாரணமாய்ச் சுண்ணும்பு நீற்றப்படுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். அவ்வாறு உண்டாவது சுண்ணும்பு அல்லது சுண்ண நீறு என்று பெயர்பெறும்.

முறை. சுண்ணக்ஷிஜம்+ஜலம்=சுண்ணநீறு.

$$Ca\ O+H_2O=Ca\ H_2\ O_2.$$

சுண்ணகரிஜம்.

Calcuim Carbonate.

[$Ca\ CO_3$.]

முற்கூறிய சுண்ணநீற்றைத் தண்ணீரிற்கரைத்து அதில், கரித்வயாக்ஷிஜத்தைக்கலந்தால், சுண்ணகரிஜம் உண்டாகும். ஓர் அகன்ற தொட்டியில் சுண்ணும்புநீரைத் திறந்துவைத்திருந்தால், கொஞ்சநேரத்துக்குப்பிறகு தண்ணீரின்மேல் இலேசாய் ஒரு வெண்மைநிறமான ஆடைபோன்ற ஒருவஸ்து பரவியிருக்குமல்லவா. இதுதான் சீமைச் சுண்ணும்பு அல்லது சுண்ணகரிஜம்.

முறை. சுண்ணநீறு + கரித்வயாக்ஷிஜம் } = { சுண்ணகரிஜம் + ஜலம்

$$Ca\ H_2\ O_2+CO_2=Ca\ CO_3+H_2\ O.$$

சுண்ணத்விகரிஜம்.

Calcuim Bicarbonate.

$Ca\ H_2\ (CO_3)_2$.

முற்கூறிய சுண்ணகரிஜத்துடன் இன்னொருபங்கு கரித்வயாக்ஷிஜமும் ஜலமும் கலந்தால், சுண்ணத்விகரிஜம் உண்டாகும்.

முறை. சுண்ணகரிஜம் + கரித்வயாக்ஷிஜம் + ஜலம் } = சுண்ணத்விகரிஜம்.

$$Ca\ CO_3+CO_2+H_2\ O=Ca\ H_2\ (CO_3)_2.$$

குணங்கள். இது தண்ணீரிற் கரையும். காய்ச்சினால் மறுபடி பிரிந்துவிடும். இதனால் தண்ணீர் உறுதியாகும். சுண்ணநீற்றுடன் கலந்து சீமைச்சுண்ணாம்பாகும்.

சுண்ணக்ளோரம்.

Calcuim chloride.

[Ca Cl_2.]

இது ஒரு நீர்க்காரிப்பொருள். அதாவது வெளியே திறந்துவைத்தால், காற்றிலுள்ள ஈரத்தைக் கவர்ந்து அதிற்கரைந்துவிடும். 1 பங்கு சுண்ணமும் 2 பங்கு க்ளோரமும்கலந்த ஒருகலப்பம். க்ளோராமிலத்தில், சுண்ணகரிஜத்தைக்கரைத்தால் இப்பொருள் உண்டாகும்.

முறை. சுண்ணகரிஜம் +2 க்ளோராமிலம் = சுண்ணக்ளோரம் +ஜலம் +கரித்வயாக்ஷிஜம்.

$$Ca\ CO_3+2\ H\ Cl=Ca\ Cl_2+H_2\ O+CO_2.$$

ஜிப்ஸம் உப்பு.

பரிபாஷை { சுண்ணகந்தஜம் / Calcuim sulphate.

[Ca SO_4.]

இது ஒரு பிறவிச்சரக்கு. சுண்ணஉப்புக்களுடன் கந்தஜநீரைக் கலந்தால் இவ்வுப்பு உண்டாய் நீரின் அடியிற்படியும்.

முறை. சுண்ணக்ளோரம் +ஸோடியகந்தஜம் = 2 கறியுப்பு +சுண்ணகந்தஜம்.

$$Ca\ Cl_2+Na_2\ SO_4=2\ Na\ Cl+Ca\ SO_4.$$

இயற்கையில், இதில் ஈரமிருக்கும். காயவைத்தால் அதிலுள்ள நீர்வற்றி, மீதமுள்ளது பொடியாய்விடும். இதுதான் பாரிஸ்சுண்ணாம்பு (Plaster of Paris) எனப்படும். சுண்ணாம்பு வார்ப்புகள்செய்ய இது விசேஷமாய் உபயோகப்படும்.

தாம்ரம்.

Copper.

[Ca.]

மறுபெயர்—செம்பு.

இது ஒரு சிவந்தலோஹப்பொருள். பொடிக்கம்பியாகவும் இலேசானதகடாகவும் அடிக்கக்கூடியது. தாம்ரம் நல்ல தாபவாஹினி. நல்ல

மின்சாரவாஹினி. தாம்ர உப்புக்களிலிருந்தும், கலப்புக்களிலிருந்தும் மின்சாரப்ரயோகத்தால் இப்பொழுது தாம்ரத்தைப்பிரிக்கிறார்கள்.

தாம்ரக்கலப்புக்கள்.

Alloys.

தாம்ரம் அநேகலோஹங்களுடன்கலந்து லோஹக்கலப்புகளாகின்றது. அவைகளிற் சில—

தாம்ரம்+தகரம்=குண்டுத்தாம்ரம். (Gun Metal)

தாம்ரம்+நாகம்=பித்தளை. (Brass)

தாம்ரம்+நாகம்+தகரம்=வெண்கலம். (Bronze)

தாம்ரம்+நாகம்+நிக்கல்=ஜர்மன்வெள்ளி.

தாம்ரம்+ஆக்ஸிஜன்.

(1) தாம்ராக்ஸிஜம் (Ca O).

(2) தாம்ரஜாக்ஸிஜம் (Ca_2 O).

தாம்ரத்தைக்காய்ச்சினால் அது, ஆக்ஸிஜனுடன்கலந்து கறுப்பு நிறமான தாம்ராக்ஸிஜம் ஆகின்றது. தாம்ராக்ஸிஜத்தை மறுபடி காய்ச்சினால், ஆக்ஸிஜனில் ஒருபாகம் குறைந்து தாம்ரஜாக்ஸிஜம் என்னும் சிவப்புநிறமான இன்னொரு ஆக்ஸிஜம் உண்டாகின்றது.

தாம்ராக்ஸிஜம்=Ca O=Cupric oxide (கறுப்பு)

தாம்ரஜாக்ஸிஜம்=Ca_2 O=Cuprous oxide (சிவப்பு)

தாம்ரம்+க்ளோரம்.

(1) தாம்ரக்ளோரம் (Cu Cl_2)=Cupric Chloride.

(2) தாம்ரஜக்ளோரம் (C uCl)=Cuprous Chloride.

தாம்ராக்ஸிஜத்தை க்ளோராமிலத்திற் கரைத்தால், பச்சைநிறமான தாம்ரக்ளோரம் உண்டாகும். தாம்ரக்ளோரநீருடன் இன்னும் கொஞ்சம் தாம்ரத்தையும், க்ளோராமிலத்தையும் கலந்து காய்ச்சிக் குளிர்ந்தஜலத்திற் கொட்டினால் தாம்ரஜக்ளோரமுண்டாகும்.

மைல்துத்தம்.

(தாம்ரகந்தஜம்)

Copper Sulphate.

[Cu SO_4]

தாம்ரகந்தஜம் என்பது 1-பங்குதாம்ரம், 1-பங்குகந்தகம் 4-பங்கு ஆக்ஸிஜன்கலந்த ஓர் உப்பு. தண்ணீரிற் கரையும். தாம்ரத்தையாவது தாம்ராக்ஸிஜத்தையாவது கந்தாமிலத்திற் கரைத்தால் இவ்வுப்பு உண்டாகும். இது நீலவர்ணமானது.

முறை:—தாம்ரம்+கந்தாமிலம்=தாம்ரகந்தஜம்+ஹைட்ரம்.
தாம்ராக்ஸிஜம்+கந்தாமிலம்=தாம்ரகந்தஜம்+ஜலம்.

$Cu+H_2SO_4=CuSO_4+H_2$.

$CuO+H_2SO_4=CuSO_4+H_2O$.

அத்யாயம்—25.

மக்னீஷியம்.

Magnesium.

[Mg]

மக்னீஷியம் என்பது வெள்ளிபோன்ற ஒரு லோகம். உறுதிக்குறைவாயுள்ளது. ஆக்ஸிஜனுடன்கலந்து, ப்ரகாசமாய் எரியும். மூடிய சீசாவில் மக்னீஷியத்தை எரித்தால் அதில் யாதொருமாறுதலும் ஏற்படுவதில்லை. காற்றில்லாதவிடத்தில் இது எரியமாட்டாது. இந்த லோகம் தனிப்பொருளாய் அகப்படுவது அரிது.

இதைக் கல்பங்களிலிருந்து பிரிக்கும் முறை அதிகச்செலவுள்ளதாயிருக்கின்றது. இது அதிகப்ரகாசமாய் எரியக்கூடியதாகையால், தீபக்காட்சிகளுக்கும், தீப அடையாளங்கள்காட்டுவதற்கும் உபயோகப்படுகின்றது. ஸரஸமாய்க்கிடைக்கத்தக்கதானால், பலகாரியங்களுக்குபயோகப்படும்.

மக்னீஷியாக்ஸிஜம்.

Magnesia.

[MgO]

இது, மக்னீஷியமும் ஆக்ஸிஜனும் கலந்த ஒரு கல்பப்பொருள். மிருதுவும் வெண்ணிறமுமான பொடியாயிருக்கும். சீமைச்சுண்ணும்பி

லிருந்து சுண்ணாநீறு உண்டாவதுபோல, மக்னீஷியகரிஜத்தை வேக வைப்பதாலும் இது உண்டாகும். மக்னீஷியத்தைக் காயவைத்து நீராவியைச்செலுத்தினால் அது ப்ரகாசமாய் எரியும். அதனாலும் மக்னீஷியாக்ஷிஜம் உண்டாகும்.

முறை:—மக்னீஷியம்+ஜலம்=மக்னீஷியாக்ஷிஜம்+2ஹைத்ரம்.

$Mg+H_2O=MgO+H_2$.

மக்னீஷியத்தைக் கரித்வயாக்ஷிஜத்தில் எரித்தால், அது பிரிந்து மக்னீஷியாக்ஷிஜம் என்ற ஒரு வெள்ளைப்பொடியும் கரிப்பொடியும் உண்டாகின்றன.

2 மக்னீஷியம் கரித்வயாக்ஷிஜம் } = { 2 மக்னீஷியாக்ஷிஜம் +கரி

$2\,Mg+CO_2=2\,MgO+C$.

மக்னீஷிய உப்புக்கள்.

மக்னீஷியம், மக்னீஷியஆக்ஷிஜம், மக்னீஷியகரிஜத்தை அமிலங்களிற் கரைத்தால், மக்னீஷிய உப்புக்கள் உண்டாகும்.

மக்னீஷியம் +கந்தாமிலம் } = { மக்னீஷியகந்தஜம் +2 ஹைத்ரம்.

மக்னீஷியாக்ஷிஜம் +2 க்ளோர்ராமிலம் } = { க்ளோரோமக்னீஷியம் +ஜலம்.

$Mg+H_2SO_4=Mg\,SO_4+H_2$.

$MgO+2\,Hcl=Mg\,Cl_2+H_2O$.

குறிப்பு:— $MgSO_4$ =மக்னீஷியகந்தஜம்.

வழக்குப்பெயர்—இப்ஸம் உப்பு.

அத்யாயம்—26.

நாகம்.

Zinc.

[Zn]

நாகம் என்பது சற்றுப் பசுமையுள்ள வெண்ணிறமான லோஹம். குளிர்ந்தநிலைமையில், உறுதியாயும் நொறுங்கக்கூடியதாயும் இருக்கும்.

காயவைத்தால் தகடாயடிக்கலாம். நாகத்துண்டை முறித்துப்பார்த்தால் முறிந்தஇடம் பளபளப்பாயிருக்கும்.

உபயோகம். நாகம் சில லோகங்களுடன்கலந்து திரா (alloy)க்கள் ஆகின்றது. அது தாம்ரத்துடன்கலந்து பித்தளையாகின்றது. நாகம் சாதாரணமாய் ஆக்ஸிஜனுடன்கலந்து துருப்பிடிப்பதில்லை. ஆதலால் இருப்புத்தகடு துரு ஏறுவண்ணம் அதன்மேல் நாகத்தைப்பூசிவைப்பதுண்டு. இத்தகடுதான் துத்தநாகத்தகடு என்றுபெயர்.

நாகாக்ஸிஜம்.

Zinc oxide.

[Zn O]

வழக்குப்பெயர். நாகபஸ்பம் என்றும் சொல்லுவதுண்டு.

நல்ல உஷ்ணத்தில் நாகம் எரியும். அப்பொழுது நாகாக்ஸிஜம் உண்டாகும். காய்ச்சினநிலைமையில், நாகாக்ஸிஜம் மஞ்சள்நிறமாயும் குளிர்ந்தவுடன் வெண்ணிறமாயும் இருக்கும்.

நாக உப்புக்கள்.

Zinc Salts.

நாகம், நாகஉப்பு, அல்லது நாககரிஜத்தை அமிலங்களிற்கரைத்தால் நாக உப்புக்கள் உண்டாகும்.

பால்துத்தம்.

உதாரணம். நாகம்+கந்தாமிலம்=நாககந்தஜம்+ஹைத்ரம்.

நாகாக்ஸிஜம்+கந்தாமிலம்=நாககந்தஜம்+ஜலம்.

$$Zn+H_2SO_4=ZnSO_4+H_2.$$

$$ZnO+H_2SO_4=ZnSO_4+H_2O.$$

குறிப்பு:—நாககந்தஜம்=பால்துத்தம்.

நாககந்தம்.

Zinc Sulphide.

[Zn S]

(வழக்குப்பெயர்—Zinc blende)

நாககந்தஜநீரில் ஹைத்ரோகந்தத்தைக்கலந்தால், நாககந்தம் உண்டாகும்.

நாககந்தஜம் + ஹைத்ரோகந்தம் = நாககந்தம் + கந்தாமிலம்.

$$ZnSO_4 + H_2S = ZnS + H_2SO_4.$$

நாககரிஜம்.

Zinc Carbonate.

$Zn\ CO_3$.

(மறுபெயர்—Calamine.)

நாககரிஜம் என்பது, நாகம், கரி, 3 பங்கு ஆக்ஸிஜன்கலந்த ஒரு கல்பம். இது ஒரு பிறவிச்சரக்கு. பால்துத்தநீரில் ஸோடியம்ஹைத்ரோகரிஜத்தைக் கலந்தால், இக்கரிஜம் அடியிற்படியும்.

முறை:—பால்துத்தம்
2 ஸோடியம்ஹைத்ரோகரிஜம்
= ஸோடியகந்தஜம்
நாககரிஜம்
கரித்வயாக்ஸிஜம்
ஜலம்.

$$\left.\begin{array}{l} ZnSO_4 \\ +2\,NaHCO_3 \end{array}\right\} = \left\{\begin{array}{l} Na_2SO_4 \\ +ZnCO_3 \\ +CO_2 \\ +H_2O. \end{array}\right.$$

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். நாராயணஸ்வாமி ஐயர். B.A. B.L.

உ

"ஓர் வேண்டுகோள்."

———:(⌣)o(⌣):———

தேவாராதிநூல்களாற் கொண்டாடப்பெற்றதும், சைவபரமாசாரியராகிய ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளாலும் அதிபக்தசிரோமணியாகிய ஸ்ரீ சேரமான்பெருமாள்முதலிய புருஷோத்தமர்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றதும், பழமைவாய்ந்ததும், கொச்சிஸம்ஸ்தானத்திலுள்ளதுமான கொடுங்களூரென்று வழங்குகின்ற (Crancanore) திருவஞ்சைக்களம் என்னும் இவ்வசிவக்ஷேத்திரத்தை நம் நேயர்கள் அறிந்திருக்கக்கூடும்.

அத்தலத்தைப்பற்றி ஒருபுராணமும் ஒருசரித்திரமும் எழுத வேண்டுமென்பது என் அபிப்பிராயம். அவ்விதம் எழுதுவதற்கு, அந்த க்ஷேத்திரத்தைப்பற்றியும், அங்கு முன் அரசாக்ஷிசெய்து முத்திநிலையடைந்த பக்தசிகாமணியாகிய ஸ்ரீ சேரமான்பெருமாளைப்பற்றியும் சரித்திரவரலாறு தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது முதற்கடமையாக இருக்கின்றது. தேவாரம் பெரியபுராணம் முதலியவற்றில் அவைகளைப்பற்றிக் கூறியிருக்கும்விஷயங்களை நான் ஏற்கனவே அறிந்திருக்கின்றேன்.

(1) உபமந்யு பக்தவிலாசம். (2) அகத்திய பக்தவிலாசம். (3) ஸ்காந்தமஹாபுராணத்தில் க்ஷேத்திரகண்டம் இவைகளில் அவ்விஷயங்களைப்பற்றி என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்பதை அந்நூல்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருப்பதால் நான் அறிந்துகொள்ளக்கூடவில்லை. இன்னும் இவைகளைப்பற்றி எந்தப்பாஷையில் எந்தநூலில் யாரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும் யான் அறிந்திலேன்.

நான் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவதாவது:—

(1) திருவஞ்சைக்கள க்ஷேத்திரவரலாறு, அதன் தமிழ் ஸம்ஸ்கிருதநாமம் முதலியன.

(2) அங்கு முன் செங்கோல்நடாத்திய ஸ்ரீ சேரமான்பெருமாளின்காலம், சரித்திரம், அவருடைய தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதநாமம், முதலியன.

(3) அங்குக் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிராநின்ற ஈசன், ஈசுவரிகளின் தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதத் திருநாமம், முதலியன.

இவைகளைப்பற்றி, சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், சரித்திரங்கள், சிலாசாஸனங்கள், மான்யூல்கள், கெஜட்டீர்கள், இவைகளில் தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதம், இங்கிலீஷ், பிரஞ்சு, ருஷ்யன், ஜெர்மன் முதலிய எந்தப் பாஷையில் யாரால் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் சிறந்ததே.

இவ்விஷயங்களில் ஆராய்ச்சியுடையகனவான்கள் இப்புண்ணிய கைங்கரியம் கைகூடுமாறு தெரிந்தவற்றை இப்பத்திரிகைமூலமாயாவது கடிதம் மூலமாவது க்ருபைசெய்து தெரியப்படுத்தினால் அவர்கள்பால் என் அன்பார்ந்த வந்தனத்தைச்செலுத்துவதோடு, என்றும் மறவாத நன்றியறிதலுள்ளவனாயிருப்பேனென்பதையும் இதன்மூலம் தெரியப்படுத்திக்கொள்கின்றேன்.

"LAKSHIMI VILAS"
Kothamangalam,
RAMNAD DIST.

C. A. C. காசிநாதன் செட்டி,
கோத்தமங்கலம்.

௨

ஞானதரிசினி. (மஹாபாரதக்கதைகள்.)

பண்டைக்காலத்தில் மாந்தாதாவென்னுஞ் சக்ரவர்த்தி, சசிபிந்து ராஜாவின்பெண்ணான இந்துமதியை மணஞ்செய்துகொண்டான். அவன் அவளிடம் புருகுத்ஸனென்றும், அம்பரீஷனென்றும், முசுகுந்தனென்றும் மூன்றுபுதல்வர்களைப் பெற்றான். பின்பு அவ்வரசனுக்கு ஐம்பதுபெண்களுண்டாயினர். இது நிற்க, மறைகளை நன்குணர்ந்த ஸௌபரியென்னும் முனிவர் நீருக்குள் பன்னிரண்டுவருஷங்கள் வஸித்தார். அந்நீருக்குள் மிகுந்தமக்களையுடையதும், மிகவும் பெரியதும், ஸம்மதமென்றுபெயருள்ளதுமான மீன்களுக்கதிபதிவஸித்து வந்தது. அம்மீனின் பெண்டு, பிள்ளை, பேரன் முதலிய மீன்கள், இறகு, வால், தலை இவைகளுக்குமுன்னும், பின்னும், மேலும், கீழும், பக்கத்திலும் அலைந்துகொண்டு, அம்மீனுடன் இராப்பகலாய் விளையாடி

இன்பமுற்றன. பெண்டு பிள்ளை முதலியவர்களின்ஸ்பரிசத்தால் மிகுந்த ஆநந்தத்தையுடைய அம்மீனும் அம்முனிவர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே தினந்தோறும் தனது பெண்டு, பிள்ளை பேரன்முதலியவர்களுடன் நன்றாய் க்ரீடித்தது. பின்பு நீருக்குள்ளிருக்கும் ஸௌபரி முனிவர் மனதைவேறிடஞ்செலுத்தாதிருக்குகையை நீக்கிவிட்டு, பிரதி தினமும் அம்மீன், பெண்டு, பிள்ளை, பேரன்முதலிய மீன்களுடன் நன்றாய்விளையாடுவதைப்பார்த்துச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தோ! சிறப்பற்றயோனியிலுண்டாகியும் தனது பெண்டு, பிள்ளை, பெண், பேரன்முதலிய மீன்களுடன் க்ரீடிக்கும் இம்மீன் எனக்கு மிகவும் ஆசையை யுண்டாக்குகிறது; நானும் இவ்வாறு புத்திரன்முதலியவர்களைப் பெற்று அவர்களுடன்கூடிக் குலாவி இன்பமடைவேன் என்று யோசித்து, அம்முனிவர் நீரினின்றும்வெளிக்கிளம்பி, மக்களைப்பெற விருப்பமுடையவராய்க் கன்னிகைகளை அடைவதற்காக மாந்தாதா வென்னும் மன்னவனையடைந்தார். பின்பு ஸௌபரிமுனிவரின்வருகையைக்கேட்டு அம்மன்னவன் ஆஸனத்தினின்றுமெழுந்து, நன்கு விதிப்படிபூஜித்து ஆஸனத்திலமர்த்தினான்.

பின்பு ஸௌபரிமுனிவர் மன்னவனைப்பார்த்து, "ஹே! இராஜாதிராஜ! உனதுகன்னிகைகளை மணம்புரியவிரும்புகிறேன்; தடைகூறாது கொடுக்கக்கடவாய்; எனதுஅன்பைக் குலைத்துவிடாதே; ககுஸ்தவம்சத்தாரிடம் காரியநிமித்தம்வந்தயாசகர்கள், தங்கள்காரியம்நிறைவேறாமற் செல்வதில்லை; பூமியில் பலமன்னவர்களிருக்கின்றனர்; ஆனால், யாசகர்களுக்கு அவர்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்வதையே விருதமாகக் கொண்ட உனதுகுலம் சிறந்ததன்றோ?" என்றார். அதனைக்கேட்டு அவ்வரசன், மூப்பினால் தளர்ந்ததேகத்தையுடைய முனிவரைப்பார்த்து அவர்சொல்லைமறுத்தாற் சாபங்கொடுத்துவிடுவாரென்று பயந்து கீழே குனிந்துகொண்டு நெடுநேரம்யோசித்தான். பின்பு ஸௌபரிமுனிவர், "மன்னவ! ஏன் யோசிக்கின்றாய்? நான் செய்யக்கூடாதகாரியத்தைச் செய்யச்சொல்லவில்லை; அவசியம் மணஞ்செய்துகொடுக்கவேண்டிய கன்னிகையையே கேட்டேன்" என்றார். பின்னர் அவருடையசாபத்திற்குப்பயந்தவேந்தன், வணக்கத்துடன் "பெருமைபொருந்தியமுனிவரே! கன்னிகைகளால்தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவரன்களுக்கே பெண்களைக் கொடுப்பதென்பது எங்கள் குலாசாரம்; தங்கள்வேண்டுகோள் எங்கள்

மநோரதத்திற்கு மாறாயிருக்கிறது; இவ்வாறிருக்க, இனி என்னசெய்வதென்றுதெரியவில்லை; இதைத்தான்யோசிக்கிறேன்" என்றான். அதனைக்கேட்டு முனிவர் "நமதுவேண்டுகோளைமறுப்பதற்கு இது உபாயம்; இக்கிழவன் ஸ்திரீகளுக்கே அருவருக்கத்தக்கவன்; கன்னிகைகளுக்கு மிகவும் தள்ளத்தக்கவன்; என்று இவன்யோசித்து இவ்வாறுகூறினான்; ஆயினும் இவ்வாறுசெய்கிறேனெனத் தீர்மானித்து, மாந்தாதாவை நோக்கி "உங்கள்குலாசாரம் இவ்வாறானால், கன்னிகைகளின் அந்தப்புரத்திற்குச்செல்ல எனக்குக் கட்டளையிடலாம்; யாராவது ஒரு கன்னிகை என்னைவிரும்பினால் அப்பொழுது நான் விவாஹஞ்செய்துகொள்ளுகிறேன்; அவ்வாறுவிரும்பாவிடில் எனக்குக் காலங்கடந்துவிட்டமையால் விவாஹம்வேண்டாம்" என்றுசொல்லி நிறுத்தினார். பின்பு முனிவரின்சாபத்தினின்றும்பயந்த மாந்தாதா, அந்தப்புரக் காவற்காரனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அப்புருஷனுடன் முனிவர் கன்னிகைகளின் அந்தப்புரத்திற்குச்செல்லும்பொழுதே ஸகல ஸித்தர்கள் கந்தர்வர்கள், மனிதர்கள் இவர்களின் ரூபத்தைக்காட்டிலும் மநோகரமானரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டார். கன்னிகைகள் அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்தவுடன் அக்காவற்காரன், அக்கன்னிகைகளைப்பார்த்து உங்கள்தந்தையாகிய மஹாராஜன், "இந்தப்ருஹ்மரிஷியானவர் கன்னிகையைவிரும்பிவந்திருக்கிறார்; எனதுகன்னிகைகளில் யாராவது அவரைவரித்தால்,தடையின்றிக்கொடுக்கிறேனென்று நான் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறேன்" என்பதைத் தெரிவிக்கச்சொன்னாரென்று கூறினான். அதனைக்கேட்டுக் கன்னிகைகள்யாவரும் ஆசையுடன் பிடிகள் வேழத்தையடைவதுபோல, அம்முனிவரை ஒவ்வொருவரும் நான்தான்முதலில்வரிப்பேன் நான்தான்முதலில்வரிப்பேனென்று வரித்தார்கள். அன்றியும், "ஓ! சகோதரிகளே! நான் இப்புருஷனைமணப்பேன்; இப்புருஷன் உனக்குத்தகுதியன்று; இப்புருஷனைப் பிரும்மா எனக்காக வேபடைத்திருக்கிறான்; ஆதலின் நீங்கள் ஒழிவடையுங்கள்; இப்புருஷனை முதலில் நான்தான்கோரினேன்; என்றாளொருத்தி; முதன்முதலில் நான்தான்கோரினேனென்றாள் மற்றொருத்தி; இப்புருஷன் அந்தப்புரத்தில்நுழையாவிட்டால் என்னசெய்வீர்களென்றாள் வேறொருத்தி; நான்தான்மணப்பேன்; நான்தான்மணப்பேன் என்றிவ்வாறு இராஜகன்னிகைகளுக்கு அப்புருஷனுக்காகச் சண்டையுண்டாயிற்று. சிறந்த

புகழையுடைய அம்முனிவர் ஸகலகன்னிகைகளாலும் அன்புடன் வரிக்கப்பட்டபொழுது, அவ்வந்தப்புராதிகாரி மன்னவனிடஞ்சென்று வணக்கத்துடன் நடந்தவிவரத்தை மறையாதுகூறினான்.

அதனைக்கேட்டு வேந்தன் "இஃதென்ன? என்னசெய்வேன்! நானென்னசொன்னேன்!" என்றுகலவரப்பட்டு மதிமயங்கி, விருப்பமில்லாதிருந்தும் சிரமப்பட்டு ஒப்புக்கொண்டான். முனிவர் விவாஹஞ்செய்துகொண்டு, அக்கன்னிகைகள்யாவரையும் தனதுஆஸ்ரமத்திற்குஅழைத்துச்சென்றார். அங்குச் சித்திரவேலைசெய்வதிற் பெயர்போனவனும், ஸ்ருஷ்டிசெய்வதிற் பிரம்மனைப்போன்றவனுமான விச்வகர்மாவையழைத்து, ஒவ்வொருகன்னிகைக்கும், தனித்தனியாக மலர்ந்த தாமரைமலர்களிற்கூவுகின்ற ஹம்ஸபக்ஷிகள் நாகணவாய்ப்புள் கிளிகள் முதலியபறவைகளால் மனோகரமான ஓடைகளையுடையனவும், உய்யானவனங்களுடன்கூடினவைகளும், ஸம்போகஸாதனங்கள் நிறைந்த பள்ளியறைகளையுடையனவும், விசாலமானவைகளுமான மாடமாளிகைகளைக்கட்டும்படி ஏவினார். ஸகல சிற்பவேலைகளிலும் கைதேர்ந்த தேவசிற்பியும் முனிவர்கூறியவாறே நிர்மாணஞ்செய்தான். பின்பு அம்முனிவரின்கட்டளையால் ஒவ்வொருமாளிகையிலும், நந்தனமென்னும் மஹாநிதி இருந்தது. பின்பு வேலையாட்கள் எப்பொழுதும் பக்ஷணங்கள், பழங்கள், போஜனம் முதலிய போகஸாதனங்களால் எல்லாமாளிகைகளிலும் இராஜகன்னிகைகளைத் திருப்திசெய்வித்தனர். ஒருஸமயம் பெண்களிடம் பற்றுள்ளமுடைய அப்பார்த்திபன், "நமது பெண்கள் மிகவும் துன்பப்படுகிறார்களோ இன்பப்படுகிறார்களோ" என்றுநினைத்து அம்முனிவரின் ஆச்ரமத்தின் அண்மையிற்சென்று, காந்தியால் ஒளிவீசுகின்றதும், மனோகரமான ஓடைகளையுடையதும், ஸ்படிகக்கல்லாலாகியதுமான மாளிகையைக்கண்டான். ஒருமாளிகையில்நுழைந்து தன்பெண்ணைப்பார்த்து மகிழ்ந்து, ஆஸனத்திலமர்ந்து, ஆநந்தக்கண்ணீருடன், "அம்மா! பெண்ணே! நீ சுகமாயிருக்கிறாயா? துன்பப்படுகிறாயா? முனிவர் உன்னிடம் அன்புடன் இருக்கின்றாரா? நமதுமாளிகைவாஸத்தைநினைக்கிறாயா?" என்றான். பிறகு அவனுடையபெண், "அப்பா? இம்மாளிகை மிகவும்அழகானது; உய்யானவனம் மனோகரமாயிருக்கிறது; மலர்ந்ததாமரைமலர்களையுடையஓடைகள் மதுரமாகக் கூவும்பறவைகளால் நிறைந்திருக்கின்றன; மனதுக்கிசைந்த பக்ஷியங்கள்,

உணவுகள், வாஸனைவகைகள், வஸ்திரங்கள், பூஷணங்கள்முதலிய போகங்களை அநுபவிக்கிறேன்; மலரினும் மிருதுவானபடுக்கையில் படுக்கிறேன்; இவ்வில்லறம் ஸகலஸம்பத்தாலும் நிறைந்திருக்கிறது; ஆனால் எனக்கு வருத்தமொன்றிருக்கிறது; அது என்னவென்றால், எனதுகணவன் என்வீட்டைவிட்டு வெளிச்செல்வதேயில்லை; என்னுடன் எப்பொழுதும் அன்புடன் ஸமீபத்திலிருக்கிறார்; எனதுசகோதரிகளிடம் செல்வதில்லை, இதனால் எனதுசகோதரிகள் வருத்தப்படுவார்கள் என்பதுதான் வருத்தத்திற்குக்காரணம்'' எனக் கூறினாள். பின்பு மன்னவன் இரண்டாவதுமாளிகைக்குச்சென்று பெண்ணைக்கண்டு மகிழ்ந்து ஆஸனத்திலமர்ந்தபின் முன்போலவினவினான். அவளும் மாளிகைமுதலியவைகளின்போகத்தினாலுண்டாகிய சுகத்தைத்தெரிவித்து எனக்குமட்டும் கணவன் ஸமீபத்தில் எப்பொழுதுமிருக்கிறான். எனதுசகோதரிகளுக்கு இவ்வாறில்லை எனக்கேட்டு, வேந்தன் ஸகலமாளிகைகளிலும்நுழைந்து, பெண்களை முன்போல் வினவினான். பெண்கள்யாவரும் முன்போலவே கூறினார்கள். ஸந்தோஷம், ஆச்சரியம் இவைகளால் பரவசமானமனதையுடைய அவ்வரசன், தனியே யிருக்கும் பெருமைபொருந்திய ஸௌபரியையடைந்து, அம்முனிவரால் பூஜிக்கப்பட்டபின் "பகவானே! தங்கள் ஸித்திப்பிரபாவம் இப்பொழுதுதான் தெரிந்தது; இவ்வாறனசெல்வத்தை வேறிடத்திற் கண்டதேயில்லை; பெருமைபொருந்திய தங்கள் தவத்திற்கு இச்செல்வமெவ்வளவு?" என்று அம்முனிவரைப்பூஜித்து அங்கேயே அம்முனிவருடன் சிலகாலம்வஸித்து இன்பத்தையநுபவித்துப் பின்பு தனதுபட்டினத்துக்குச்சென்றான். கொஞ்சகாலத்திற்குப்பின் அம்முனிவருக்கு இராஜகன்னிகைகளிடம் நூற்றைம்பதுபுதல்வர்கள் உண்டாயினர். தினந்தோறும் விர்த்தியடைந்தநட்பையுடைய அம்முனிவர், அப்பொழுது நான் எனது என்னு மபிமானத்தால் நிறைந்தவரானார். எனது புதல்வர்களும் மழலைச்சொற்களைப்பேசுவார்களா? தவழ்ந்துநடப்பார்களா? இவர்களுக்கும் யௌவனமுண்டாகுமா? இவர்கள் மனைவிகளுடன் இருப்பதையும் பார்க்கும்பாக்யம் கிடைக்குமா? இவர்களுக்கும் புதல்வர்கள் உண்டாவார்களா? இவர்கள்பிள்ளைகளுக்குப் பிள்ளைகள் உண்டாவதையும் பார்ப்பேனா? என்று பலவிதமாய் மனோராஜ்யஞ் செய்து, முடிவில் 'அந்தோ! எனக்கு மோகம் மிகுந்துவிட்டதே!

मनोरथानां न समाप्तिरस्ति
वर्षायुतेनापि तथाब्दलक्षैः ।
पूर्णेषु पूर्णेषु पुनर्नवानाम्
उत्पत्तयस्सन्ति मनोरथानाम् ॥ 1 ॥

பதினுபிரவருஷங்கள் இன்பத்தையநுபவித்தாலும், லக்ஷவருஷங்கள் இன்பத்தையநுபவித்தாலும் மநோரதங்கள் முடிவடைவதில்லை. மநோரதங்கள் நிறைவேறிவிட்டால் மறுபடியும் மநோரதங்களுண்டாகின்றன.

पद्भ्यां गताः यौवनिनश्च जाताः
दारैश्च संयोगमिताः प्रसूताः ।
दृष्टाः सुतास्तत्तनयप्रसूतिं
द्रष्टुं पुनर्वाञ्छति मेऽन्तरात्मा ॥ 2 ॥

பிள்ளைகள்நடந்தார்கள் ; யௌவனமடைந்தார்கள் ; மனைவிகளுடன் சேர்ந்தார்கள் ; பிள்ளைகளைப்பெற்றார்கள் ; அவர்களைப்பார்த்து அப்பிள்ளைகளின்மக்களைப் பார்க்கவிரும்புகிறது எனது ஆத்மா.

द्रक्ष्यामि तेषामपि चेत्प्रसूतिं
मनोरथो मे भविता ततोऽन्यः ।
पूर्णेऽपि तत्राप्यपरस्य जन्म
निवार्यते केन मनोरथस्य ॥ 3 ॥

அவர்களுடையமக்களையும் பார்த்துவிட்டால் வேறு மநோரதமொன்று உண்டாகிவிடும்; அதுவும் நிறைவேறிவிட்டால் மற்றொன்று உண்டாகிவிடுகிறது; மநோரதங்களை அடக்கவல்லவர்யார் ?

आमृत्युतो नैव मनोरथाना-
मन्तोऽस्ति विज्ञातमिदं मयाऽद्य ।
मनोरथासक्तिपरस्य चित्तं
न जायते वै परमार्थसङ्गि ॥ 4 ॥

சாகும்வரையில் மநோரதங்களொழிவதில்லை என்பது இப்பொழுது எனக்குத்தெரிந்தது. மநோரதங்களிற் பற்றுள்ளவனுடையமனது, பரமார்த்தமானகாரியங்களிற் பற்றுள்ளதாவதில்லை.

न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।
हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्धते ॥ 5 ॥

சிற்றின்பத்தை அநுபவிப்பதனுல் மநோரதம் முடிவடைவதில்லை. நெய்யால் நெருப்புப்போல மீண்டும் விர்த்தியடைகிறது. நீரில் நண்பனு

யிருந்த மீனின்சேர்க்கையால் எனதுஸமாதி, சீக்கிரம் நாசமடைந்து விட்டது. சேர்க்கையினால் விவாஹஞ்செய்தேன். விவாஹஞ்செய்ததனால் எனக்கு மேன்மேலும் ஆசையுண்டாகிறது. சரீரியான ஒரு பிராணி, உண்டாவதே துக்ககரமானது. எனக்கு நூற்றைம்பது மக்களிருக்கின்றனர். இராஜகன்னிகைகளை மணஞ்செய்துகொண்டமையாற் பலபுத்திரர்களால் அத்துக்கம் மிகுந்துவிட்டது. பேரன்களும், பேரன்கள்பிள்ளைகளும் மணஞ்செய்துகொள்வதால் மிகுந்ததுக்கமுண்டாகப்போகிறது. மனைவி நானென்னு மபிமானத்திற்குக் காரணம். நீரில்வஸிக்கும் மீனால் என்தவங் கலைக்கப்பட்டது. மீனின்சேர்க்கையால் எனக்குப் பெண்டுபிள்ளைகளிடம் ஆசையுண்டாயிற்று. அவ்வாசையால், கெடுக்கப்பட்டேன். சேர்க்கையின்றியிருத்தல் முனிவர்களின்மோக்ஷத்திற்குக்காரணம். சேர்க்கையினாற் பலதோஷங்களுண்டாகின்றன. யோகவித்தியேற்பட்டிருந்தவனாயினும்; சேர்க்கையினால், கீழேதள்ளப்படுகிறான். சிற்றறிவாளி தள்ளப்படுவதற்குத் தடையென்ன? மனைவியென்னும் முதலையினால் திருடப்பட்டமதியையுடைய நான் துக்கமற்றவனாயும் தோஷமற்றவனாயு மாகுமளவும் ஆத்மாவிற்கு ஹிதமானகாரியத்தில் முயல்வேன். உலகனைத்தையும் சிருஷ்டித்தவரும் மனதுக்கெட்டாத ரூபத்தையுடையவரும் நுண்ணியவற்றிற்கெல்லாம் நுண்ணியவரும், பெரிதானவற்றிற்கெல்லாம் பெரிதானவரும், வெளுப்பானவரும், கறுப்பானவரும், பிரபுக்களுக்குப் பிரபுவானவருமான விஷ்ணுவைத் தவத்தாற் பூஜிக்கிறேன். அதிகபலமுள்ளவரும், ஸர்வஸ்வரூபியும், வ்யக்தமாயும், அவ்யக்தமாயுமுள்ள சரீரத்தையுடையவரும், தோஷமற்றவரும், அநந்தருமாகிய விஷ்ணுவிடம் என்மனது மோக்ஷநிமித்தம் எப்பொழுதுமிருக்கட்டும். ஆதலின், சிறந்தகுருவான விஷ்ணுவையே சரணமடைகிறேன் என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டு, ஸௌபரியானவர் தனதுபுத்திரர்கள், வீடுகள், ஆஸனங்கள் முதலிய போகஸாதனத்தைவிட்டுவிட்டு, ஸகலமனைவிகளுடனும் வனத்திற்குச்சென்றார். அவ்விடம் தினந்தோறும் வைகானஸர்களின் க்ரியைகளைமேற்கொண்டு, ஸகலபாபங்களையு மறவே யொழித்து, மனச்சாந்தியடைந்து, பஞ்சாக்னிமத்தியில் தவஞ்செய்துவந்தார். பின்பு ஸகலகர்மங்களையும் ஈசுவரார்ப்பணஞ்செய்து, சித்தசுத்தியடைந்து, ஞானவாயிலாக மோக்ஷமடைந்தார். இந்த ஸௌபரிசரித்திரத்தை நினைப்பவனும், படிப்பவனும், படிக்கச்செய்பவனும், எழுதுகின்றவனும், எழுதச்செய்பவனும், அப்பியஸிப்பவனும், அத்தியயனஞ்செய்பவனும், உபதேசஞ்செய்பவனும் அநித்யமானவஸ்துக்களில் நித்யபுத்தியையடையாமல் உயர்சிறப்படைவார்கள். சுபம்.

Pandit M. M. Narayanasamy Aiyer,

Mudikondan.

ஸ்ரீ

உவமானசங்கிரகம்.

முகவுரை.

இதன் ஏட்டுப்பிரதியொன்று, திருமேனி கவிராஜகேஸரி திருக்குருகூரிரத்நகவிராயர்வழியினர்வீட்டிற் கிடைத்தது. இதனை ஆக்கியோர்பெயர், வரலாறுமுதலியவற்றில் யாதொன்றும் புலப்படவில்லை. இதிற் சிலவிடங்களிற் பதங்கள்சிதைந்தும் பொருள்விளங்காமலுமிருக்கின்றன. ஒரேபிரதிதான்கிடைத்தமையாற் செம்மைசெய்யமுடியவில்லை. விவேகிகள் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும். இதுநிற்க.

இப்பிரதியையடுத்து, இரத்தினச்சுருக்கத்துடன்சேர்த்துப் பதிப்பித்திருக்கும் உவமானசங்கிரக (வெண்பாவந்தாதி)ப்பிரதியொன்று காணப்பட்டது. அதன் ஈற்றில்'யள' என்று இலக்கமிட்டுப் பின்வரும் விருத்தச்செய்யுளும் காணப்பட்டது.

"பார்புகழ் குருகை யூரன் பைங்குவ ளைத்தார் மார்பன்
நாரியர் வேளாம் ரத்ந நாற்கவிச் சிங்க மெங்கோன்
வார்முலை மடவார் தேக வன்னனை யனைத்துந் தேர்ந்து
சீர்புனை தமிழான் மாறன் றிருவடி தொழுது செய்தான்"

இச்செய்யுளிலிருந்து ஷடி உவமானசங்கிரகஞ்செய்தவர், 'திருமேனி குருகையிரத்நகவிராயர்' என்பது, ஏற்படுகிறது. இதில் 'மாறன் றிருவடிதொழுதுசெய்தான்' என்பது முதற்பாட்டாகிய "வேதத்தமிழ் மாறன்........குருகூரனைத்தொழுதுகொண்டு" என்பதைக்குறிப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இச்செய்யுளுக்கு 'யள' என்று இலக்கம்போட்டிருப்பதும் வேறொருசான்று.

ஷடி உவமானசங்கிரகம் 'ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்த் திருவேங்கடையராலியற்றப்பெற்றதென்று அச்சுப்பிரதியாற்றெரிகிறது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்காரர்செய்ததாயிருந்தால் ஆண்டாள்விஷயமாய் வணக்கம்சொல்லாமலிரார். இதிலோ ஆழ்வார்விஷயமாய்மாத்திரம் வணக்கம் காணப்படுகிறபடியால், இதைச்செய்தவர் திருக்குருகூரவராயிருக்கலாமென்று நம்பலாம்.

'திருவேங்கடையர்' என்றபெயரே சந்தேகத்துக்கிடமாயிருக்கிறது. இப்படி ஒருவித்வான் அவ்வூரில் இருந்ததாக யாதொருவரலாறும் தெரியவில்லை. அச்சிட்டவர், ஏடெழுதினவர்பெயரை நூலாசிரியரது என்று கிரகித்தார்போலும்!

இவற்றால் 'வெண்பா உவமானசங்கிரக'மியற்றினார் 'திருமேனி குருகையிரத்நகவிராயர்' என்பது தெளிவாய்விளங்குகிறது. புகழேந்திப்புலவர்செய்ததாக அச்சிடப்பட்ட 'இரத்தினச்சுருக்க'மும் இவராலேயேசெய்யப்பட்டு, இவர்பெயரால் வழங்கிவருவதாக ஊகிக்கவும் இடங்கொடுக்கிறது.

ஸ்ரீ:

திருஞானமுத்திரை துணை.

உவமானசங்கிரகம்.*

(பாதாதிகேசம்)

நூற்பா.

௧. அம்புயஞ் சுணங்கனுக் கனிச்சமாந் தளிரிணை
செம்பஞ்சு முபல்வயின் செயலையுள் ளடிக்கே.

௨. பவளக் கொம்பும் பசுமஞ்சண் முளையு
முவமையாங் கால்விர லொருபத் தினுக்கே.

௩. படிகந்† தாரகை பத்தாய் மதியிணை
கடைதலொப் பாமெனக் கண்டன ருகிர்க்கே.

௪. பைத்திடு கமுகமும் பாளையுங் கமடமும்
பொத்தகச் சுவடும் புறவடிக் கிணையே.

௫. பாளையுட் குரும்பையும் பந்துந் தராசுங்
காளை மிளிப்பியுங் கரட்டினுக் கணைத்தே.

௬. தூரியப் பெட்டி பந்தொடு மாங்கனி
.........கி லொப்பெனும் பெருங்குதிங் காற்கே.

௭. வேணுவுந் தேன்பூ விரிகா ளமுந்
தூணியும் வராலுஞ் சொலுங்கணைக் காற்கே.

௮. அலவன் பசுமுக் காள(?)யா மெனும்பணி
குலவுங் கேடகக் குமிழ்முழந் தாட்கே.

௯. துதிக்கையுந் தெற்பமுந் தூணொடு கம்பமுஞ்
சதுரப்பெ ருவாழையுட் டண்டுமாந் துடைக்கே.

௧௰. அரசிலை பாற்கட லரவுதே‡ன் கூபந்
தருணவெற் றிலைதேர்த் தட்டு வேள்மனைப்
பொக்கிஷம் வாழையின் பூமடல் பொற்றட்

---

* இதைப் புத்தகரூபமாய் என்னுடைய அநுமதியில்லாமல் ஒருவரும் பிரசுரிக்கக்கூடாது. ஆ. மா. ச.

† 'ங்காரகை' என்றுபடிக்கவு மிடங்கொடுக்கிறது.

‡ 'தேன்' என்றும் படிக்கலாம்.

டெக்கு(?)மான் குளம்(பே) யிந்திர பதநிலந்
தாமரை மணித்தலஞ் சங்கநி தியுமேவா
டாமதுக் குழாய்மத ஞலவட் டந்தேன்
கூடுகாக் கணம்பூக் குளமடை விளக்குட
னுடற் பரிச்செவி யமுத சருக்கரை
தோரண பதக்கந் துதிசத்தி பீடஞ்
சோரணி(?) முப்பதுஞ் சொல்வரல் குலுக்கே.

கக. துடியொடு பிடிமின் சுருதிவேள் சிங்கங்
கொடிதுரும் பிளவஞ்சி குலிசமா மிடைக்கே.

கஉ. ஆலந் தளிர்குருத் தரம்பைசேம் பிலைமதி
கோ*காங்குநீர் பாதி(?) கொண்டிடும் வயினே(று).

க௩. வட்டச் சோதியு மல்லிகை வலம்புரி
மொட்டுநீர்ச் சுழியு மொழிவ ருந்திக்கே.

க௪. மால்கிடை சங்கிலி மதனு ளெறும்பொழுக்
காவிலை நடுநரம் பானையின் றுதிக்கை
கரும்பா மிளநீர்க் காம்பிரு ளொதுக்கு
மருங்குநா ராச மததாரை தேர்வட
மண்டபச் சார மதத்தார் களபத்
தண்டுளித் தாரைவான் றுரைவார்க் கயிறுக்
கண்ணொளி பாய்தல் கருமணிக் கோவையென
வொண்பயின் மடிபடிப் புரோமத் தொழுங்கே.

க௫. சந்திரன் சூரியன் றாமரை முகமணி
பந்திள நீர்வெற் பானைமத் தகமருப்
பிளநீ ரெலுமிச் சிளநீ ரிலந்தை
செப்பிணை புன்னை யிலிங்க மும்வரு
சக்ரவா கம்வில் வக்கனி மாதுளங்
கனிவிளாங் கனிசிமிழ்க் கரகங் கிரீடமாங்
கனிசெண்டு சூதுடன் களஞ்சுகைத் தாளங்
கோங்குமா விலங்கு குமிழி கரண்டகங்
தேங்கா துருவஞ் செழுங்கத லிப்பூக்

* ‘கொங்கு’ என்றும் மூலத்தைப் படிக்கலாம்.

கொட்டைப் பாக் கொடு கூடாரம்வள்ளம்
பட்டை(?)ப் பம்பர மருந்துண்டை பொற்றேர்
கோபுரத் தூவிசெங் கோழியண் டங்குடஞ்
சோபனக் கிம்புரி துணைப்பிடி செப்புடன்
செய்யுங் கொத்தளஞ் சேவின் புறச்சிமி
ழைமயொன் பானென் ருமுலை யினுக்கே.

கசு. அலரிமுத் திரைக்கோ லணிப வளக்கொம்
புலவிய திறவுகோ லுற்றமாந் தளிரொடு
கெளிறும் பயறுங்(?) கிட்டிய கைவிரல்
பழகிய வுகிர்க்குப் பைங்கிளி மூக்கே.

கஎ. காந்தளுங் கமலமுங் கருதுசித் திலதமுங்(?)
கூர்ந்த வங்கைக்குயாழ் கோடுமுன் கைக்கே.

கஅ. பூரண கும்பமேற் போட்ட மாவிகை
வெயாருறும் படஞ்சனை(?) யனையவாந் தோட்கே.

கக. மணிப்பா லிகைச்சுருள் மடற்சூர்க் கமுகுபூ
சணிப்பூச் செப்பொடு சங்குமாங் கழுத்தே.

உ0. படிமக் கமலமும் படிமமுந் திங்களுந்
தடமுஞ் சேண்டிப்பூத் தட்டுமா முகமே
தூதுளை செந்தமிழ்த் தொண்டைசெவ் வாம்பல்
மாதுளை வீழிசெம் மரத்தில விரந்தை(?)
முருக்குப் பவள முதிரிந்த்ர கோபந்
த—செங் கமலந் தளிர்நெல் லுறைமால்
கண்ணுட னமுதக் கடிகைசொற் கதவமென்
றெண்ணிரண் டாகு மிதழ்க்குவ மைகளே.

உஉ. முத்துமா துளம்விரை முருந்துபூங் கருநாவித்
தளவொடு பற்ப ராகமென் னகையே.

உங. குழல்கரும் பமுதங் குயில்சீனி தேம்பால்
கிளியளி பூவையாழ் கிளருமுப் பழமுடன்
கண்டுசர்க் கரைதீங் கனியொ டிவ்வளவும்
பெண்டிரு வாயுறு பேச்சென மொழியே.

உச. சந்தனச் சாணையுஞ் சயிந்தவக் கலணையு
நந்துமுக் கிற்கண் ணுடியுங் கவுளே.

உரு. எள்ளுங் குமிழு மிலவலர் காம்பு
மள்ளுஞ் சண்பகத் தரும்பு நாசிக்கே.

உசு. வாள்கயல் சேல்வேல் வண்டுநஞ் சமுதமான்
வேள்கணை யமன்கரு விளைவலை குவளை
கஞ்சனம் பங்கயங் கடன்மழை மாதுளி
ரஞ்சன மூவளி(?) னனையவாம் விழிக்கே.

உஎ. தேன்கவர் குண்டுகத் திரிகைபொன் னூசல்
மான்புகும் வாயில்பாய் வளையஞ் சுருத்தலை
நாரங்கி வள்ளைமின நவ்வு தீச்சால்(?)மயிர்
கூர்வினைக் கருவயுங் கொள்வர்கா தினுக்கே.

உஅ. கடற்கரை வாளுறை கரிக்குரி மறைத்தா
ளடற்சிங் காடிநீ லாஞ்சனம் புருவே.

உகூ. தினகரோ தயமுஞ் சிவநுதற் கண்ணும்
பனகாற் றினமும் படிகத் திலதமும்
பெரும்பிறை முறிவாள் சிலைபெரிய வாசிகை
கொக்கிற *காத்தியி னரும்பென்பர் வாணுதலே.

௩0. கருமணற் சைவலங் கல்லார் மனதுவண்
டிருளார் பொதுமக ளிதையமஞ் சணிபூச்
சோலைகொன் றைக்காய் சூல்முகி லிந்திர
நீலமைச் சுழுகுபொன் னெய்த்தகூந் தலுக்கே.

௩க. மயிலனங் கரும்புபொன் மான்மதித் தேனுயிர்
குயின்மின் கமலங் கொழுந்துபைந் தேறல்
மதன்குரு பீட மதன்கலைக் கியானங்
கதம்பகந் தெய்வங் கழுநீர் மோகினி
பூங்கொம் பமுதம் புருடார்முத் தார
மோங்குமுத் தார முலவிய சந்தன
மாசைக் களஞ்சிய மணங்கா பிஷேகம்
வீசுதென் றற்கொடி விருதுமா ரகுளிகை
வாடா விளக்க மாமலர் மாலை
ஓடாக் கிளிநிதி யுடன்றிருப் பாரதி
மேனகை யுருவசி மேவுதி லோத்தமை
யானவிந் திரைமற் றரம்பைநா கப்பெண்
கொல்லியம் பாவைநீர்க் கோதைசூர் மகளிர்
தல்லவும் மகளிருக் கனைத்தென மொழியே.

A. M. சடகோபராமாநுஜாசார்யன்.

* 'கத்தியி' என்று மூலபாடம்.

உ

அருண்மாட்சி.

அஃதாவது அருளினதுமகிமையைக்கூறுதல். பூமண்டலத்தின்கண்ணே பகுத்தறிவுடைய மாநுடர்களாய்ப்பிறந்த மன்னுயிர்கட்கு ஒழுக்கம்போலச் சிறந்தது பிறிதொன்றின்மையானும், அவ்வொழுக்கத்துட்சிறந்து விழுப்பந்தருவது அருளேயாகலானும், அவ்வருண்மாட்சியைத் தெளிந்து கடைப்பிடித்துப் பண்டைக்காலத்துக் காவலரும், நாவலரும் ஒழுகி மேம்பட்டநிலையை யடைந்தார்களென்று சாஸ்திரங்களினாலே இனிது உணரக்கிடத்தலானும், இவ்வியாஸத்தை "அருண்மாட்சி" என்னும் மகுடநாமமிட்டு யான் எழுதத்தொடங்கினேன். குற்றங்களைப் பாராட்டாது குணமளைந்துகொள்ளும்படி அறிஞர்கள் அனைவரையும் யான் முதலிலே வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

தேவாதிதேவன் றிவ்வியாநுக்ரஹத்தினாலே முன்னாணிறுவி முதன்மைத்தமிழைவளர்த்த முச்சங்கங்களினு மமிழ்தினும் மிக்கபேரருமையதாகப் போற்றப்பெற்ற பொற்பினையுடையது அருளேயாம். ஆகலின், இத்தமிழ்ச்சங்கத்தினும் அருளினதுவிசிஷ்டத்தைப் படித்தல் சால்புடைத்தாகும் என்று நான் கருதுகின்றேன். இருபாஷாசாதுர்யர்களாய அக்கிராசனாதிபதியவர்களும், வித்தையின்மிக்க உத்தமப்புலவர்களும், மற்றைப்பாஷாபிமானிகளாகிய கனதனவான்களும், வெற்றுரையென்றுன்னாது சற்றுச் செவிகொடுத்து என்னையுங் கௌரவிப்பார்களென்று பூரணமாக யான் சிந்திக்கின்றேன்.

அருட்சிறப்பு.

அஃதாவது எவ்விதசம்பந்தமும் நோக்காது எல்லாவுயிர்கண்மீதுஞ்செல்வதாயகருணையின்சிறப்பை விளக்குதல். இரக்கம், அளிமுதலிய நாமங்களும் அருளுக்கேயமைந்தன. இக்கருணையானது அன்பின் முதிர்ச்சியாகவுள்ளது. அன்பாவது தொடர்புடையார்மாட்டுச் செல்வதான உள்ளநெகிழ்ச்சியேயாம். அருளாவது தொடர்புவேண்டாது எல்லாச்சீவர்களிடத்தினும் பொதுவாகவைக்கும்இரக்கமாம். ஈசுவரன் அன்புருவாகி யடியருளக்கமலத்தில் வீற்றிருப்பாரென்று, அநுபூதிமாத்திரையானும் ஒப்பும்படி சாஸ்திரங்கள் சாற்றுகின்றன. மனோ

சக்தியையுண்டாக்கி ஜீவனை நல்வழி தீவழிகளிற்செலுத்துவது இச்சையேயாம். இச்சையை நிஷ்காமியமாகச்செலுத்துவதே அறிவுடைய மாந்தர்க் கழகாகும். அறிவுடையவரிடத்துச் சாந்தமும் அன்பும் நிலையாகவுள்ளனவாகும். அன்பு அருட்குமுதலாகிநிகழும் நேயம். அருள் அன்புகாரணத்தால்தோன்றும் அளி. இங்ஙனமே மணிமேகலையுட் கூறப்பெற்றன. நிற்க, அருளே இம்மைமறுமையின்பங்களுக்குத் துணையாகவுள்ளது. அன்பு இவ்வுலகவின்பத்திற்குத் துணையாயுள்ளது. அதுபோலவே அருளானது மறுமையின்பத்திற்குத் தலையாயுள்ளது.

இவ்வுலகத்திலேகாணப்படுஞ் சராசரப்பொருள்கள்யாவும் அழியுந்தன்மையன என்பது பிரத்தியக்ஷம். தேஹமும் அழிவுடையது. ஞானமுடையவர்களுக்கு இவற்றினுண்மை நன்குவிளக்கமானதே! ஆகலின், இங்கே அதிகமாக நிலையாமை என்ற விஷயத்தைக் குறிப்பிடவேண்டியதில்லை. அறிஞர்களுட் சிரேஷ்டமுடையோர் அழிவுடையவைகளை விரும்புவதில்லை; அறமுறைநாடி ஆன்மாக்களைக்காப்பாற்றுவதே அவர்கள் குணம், "𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 ।" என்ற வாக்கியார்த்த அநுஷ்டானமே ஆன்றோர்களிடத்துள்ளது. உயிர்களைக்காப்பாற்றி அத்தர்மத்தினாலே மேன்மையடைவிக்கும் பெருஞ்சிறப்பு அருளினிடத்துண்டு. இன்னும் திருவள்ளுவநாயனார், நல்வழிகளிலே நின்று அளவைகளாலும் யுக்திகளாலும் ஆராய்ந்தால் நமக்குத்துணையான தருமம் அருளுடையராதலே என்று சூசிப்பித்திருக்கின்றார். இம்மை மறுமையிரண்டினும் இன்றுணையாய்க்காப்பதும் அருளே!

அருள் ஆவஸியகம்வேண்டியதே.

தர்மார்த்தகாமமோக்ஷம் என்னும் புருஷார்த்தம் நான்கினையுங் கொடுக்கும் மஹிமை யருளினிடத்து அமைந்ததேயன்றி, வேறு எவ்விதத்தினும் அவை கைகூடாவாம். அருள் என்னும் பெருந்தீபம் அமைந்த சாத்துவிகத்தைப் பிரகாசப்படுத்தும்.

அருளில்லாவிட்டால் அருநரகடைவது திண்ணமாகும். நமது ஆன்மாவின்சுகத்தை எங்ஙனம் கவனித்துப் பாதுகாக்கின்றோமோ அப்படியே நிலையுள்ள மற்றைய ஆன்மாக்களையும் ஓம்புதல் நன்மையின் பாலதாகும். அருளைப்பற்றிய நிறைந்த மனோசக்தி பூரணத்துவமடையின் இன்பமேயான இறைவன் ஸ்வரூபமாக விகஸித்தல்கூடும்.

சிந்தாமணி.

தன்னுயிர் தான்பரிந் தோம்பு மாறுபோல்
மன்னுயிர் வைகலு மோம்பி வாழுமே
லின்னுயிர்க் கிறைவனா யின்ப மூர்த்தியாய்ப்
பொன்னுயி ராய்ப்பிறந் துய்ந்து போகுமே.

இச் செய்யுட்கருத்தும் அருளை ஆளுதலால்வருவதை இனிது புலப்படுத்துகின்றது.

திருவள்ளுவர்.

அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினார்க் கில்லை யிருள்சேர்ந்த
வின்னா வுலகம் புகல்

என்று அருளிச்செய்ததுங் காண்க.

இவைமட்டுமா? தாயுமானசுவாமிகளும்;

தம்முயிர்போலெவ்வுயிருந்தானென்றுதண்ணருள்கூர்
செம்மையருக்கேவலென்றுசெய்வேன்பராபரமே

என்று அருளிச்செய்தார்கள். இவைகள் அருளின்மேன்மையை ஆற்றவும் அறிவுறுத்துகின்றன.

வாய்மையாகியதகழியிலே பொறுமையாகிய திரியையிட்டுத் தவமாகிய நெய்யைநிறைத்து அருளாகிய விளக்கையேற்றினால் அஞ்ஞானமாகிய ஆணவவிருளகல மெய்ஞ்ஞானமாகிய பதிப்பொருள் வெளிப்படும். இவ்வுண்மையைச் சிவாநுபூதிமான்களினிதுணர்ந்தே அநுபவித்துய்வடைகின்றார்கள்.

அரு ளெப்படியுண்டாகும்?

அருட்சீலத்தா லடைவது யாது?

சம்பந்தம்பற்றிய அன்புவளர்ச்சியினாலே அருளுண்டாகும். பாவங்களையுணர்ந்து தர்மங்களை யநுஸரித்துவந்தால், அன்பும், அவ்வினிய அன்பினால் அருளும், அருளினாலே தவமும், தபோவிசிஷ்டத்தினாலே ஞானமும், அம்மெய்ஞ்ஞானத்தினால் மோக்ஷமும் சோபானமுறையாக மானுடர்கள் அடைதல்கூடும். தர்மம் = பாதுகாத்தற்குரியது; கடமையாகவுள்ளது.

பிரமாணம்.

தருமமே போற்றிடி னன்பு சார்ந்திடும்
அருளெனுங் குழவியு மணையு மாங்கவை
வருவழித் தவமெனு மாட்சி யெய்துமேற்
றெருளுறு மவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்.

அருள்வழிநின்றவர்.

பூர்வகாலத்திலே பற்பலசமயிகளும் பற்பல ஒழுக்கங்களையுடைய வர்களாயே இருந்தனர். தீமையைநீக்கி நன்மையைச்செய்யவேண்டும் என்பது யாவருக்கும் உடன்பாடாகும். சில சமயிகளுக்கு ஊனுண்டற்காகக் காருண்யமின்றிவதைப்பது சம்மதம். ஆனால், பௌத்தர் கொல்லாமையாகிய அறத்தை அருளினாற் பரிபாலித்துவந்தாரென்று தெரியவருகின்றது. அஃது,

“வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை
மரநிழ லமர்ந்தோ னெஞ்சம் யார்க்கும்
அருளின்றீந் தேனிறைத்து நனி னெகிழ்ந்து”

என்று பௌத்தமதக்கவிகள் கூற்றாகவருஞ் செய்யுள் வெளிப்படுத்துதல் காண்க. இன்னும், மணிமேகலையில் (௨, ௫௧, ௬௬)

அருளுமன்புமாருயிரோம்பு
மொருபெரும்பூட்கையுமொழியாநோன்பிற் பகவன்

என்னும் பாவின்பாகமும், காருண்யமாதநவதே என்னும் ஸ்ரீஜய தேவர்வாக்கும் பௌத்தரருளாற்றலையும், அவர்சமயிகளுக்குவேண்டிய ஒழுக்கமுறையையும் செவ்விதுதெரிக்கின்றன. நமது சமயத்திற்குரிய முதற்றருமம் அருளேயென்பதும், சமயாசாரியர்களும், ஆழ்வாராதியர்களும் ஜீவகாருண்யமாகிய பரமதர்மசாதனர்கள் என்பதும் பிறவும் சுருக்கிக்கூறிய சிலவாக்கியங்களினாலே தெளிவாகும்.

முடிவுரை.

இதுவரையுங்கூறிப்போந்தவற்றானே அருளே எவற்றினுஞ்சிறந்தது என்பதூஉம், அவ்வித வுயர்ச்சிவாய்ந்த அருளை அவனியிலவதரித்த மானுடர்கள் எப்போதும் ஓரரியஆபரணமென்றும், மனமாசுநீக்கி மங்களகரவாழ்வுகொடுக்கும் அற்புதசஞ்சீவியென்றும், உணர்ந்து கடைப்பிடித்து ஒழுகி நல்வாழ்வடைய முன்னிற்றல்வேண்டும் என்பதூஉம், பிறவுமாம். இதற்குத் திருவருளுஞ் செழித்துப்பாய்ந்து பூர்த்தி செய்வதாக; இத்தமிழ்ச்சங்கத்தாரும் ஜீவகாருண்யப்பயிரைச் செந்தமிழுடன் விரவப் பரிபாலித்துவாழ்வாராக. அக்கிராசனாதிபதியவர்களும் சர்வாபீஷ்டசித்திகளுடன் பல்லாண்டு பல்லாண்டுகளாக வாழ்வார்களாக. சுபமஸ்து.

வ. மு. இரத்நேசுவரையர்,
தமிழ்ப்பண்டிதர்.

உ

மறைசைக்கலம்பகம்.

மறைசைக்கலம்பகம் என்பது மறைசையின்கண் ணெழுந்தருளி யிருக்கும் கடவுளைக்குறித்துப் பலவகைப்பாக்களினாலே செய்யப்பட்ட ஒருநூலாம்.

மறைகளினாலே பூசிக்கப்பட்டகாடு என்னுங் கருத்தினையுடைய மறைக்காடென்னுஞ்சொல்லானது, மறைசை என மருவிநிற்கின்றது. கலம்பகம் என்பது கலவை எனப் பொருள்படும். அஃது, வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்னும் பாக்களும் அவற்றினங்களு மாகிய பலசெய்யுட்களின் கலவையினையாகும். மறைக்காடென்பதின் மறுநாமங்களாகிய வேதவனம் வேதாரணியம் என்பனவும் மறைகளாற் பூசிக்கப்பட்டகா டென்னும்பொருள் பயக்கின்றன. இப்பிரபந்தத்தினை யியற்றினார் யாழ்ப்பாணத்து நீர்வையம்பதியின்கண் ணவதரித்த வேளாளகுலதிலகராகிய ஸ்ரீ பீதாம்பரப்புலவர். இந்நூல் நூறுசெய் யுட்களினையுடையது. இதன்காப்புச்செய்யுட்கு விருத்திசெய்தார் நீர்வை ஸ்ரீ சங்கரபண்டிதர். சிறப்புப்பாயிரமியற்றினாராவார், கீருமலை நகுலேஸ்வரசுவாமிகோயில் ஆதினகர்த்தா ஸ்ரீ சபாபதிக்குருக்கள், நீர்வேலி வாய்க்காற்றரவை விநாயகர்கோயி லாதீனம் ஸ்ரீ சோ. சந்திரசேகரக்குருக்கள், சித்தாந்தபண்டிதர் தெல்லிப்பழை ஸ்ரீ சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சுன்னாகம் ஸ்ரீ அ. குமாரசுவாமிப்புலவர், தமிழ்ச் சங்கவித்துவான் ஸ்ரீ சுந்தரம்பிள்ளைஉபாத்தியாயர் நல்லூர் வித்துவசிரோமணி ஸ்ரீ ச. பொன்னம்பலபிள்ளை, நீர்வை ஸ்ரீ ச. வீரசிங்கவுடையார், அஷ்டாவதானி ஸ்ரீ இ. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை, பிரசித்த நொத்தாரிஸ் ஸ்ரீ ஆ. விநாயகமூர்த்திப்புலவர், ஸ்ரீ ப. சுப்பிரமணியபிள்ளை சைவவைஷ்ணவபுராணப்பிரசங்கி, பசுவரபாதபுரம் ஸ்ரீ குமாரவேற்செட்டியார் உபாத்தியாயர் ஆதியோரே.

இனி, இந்நூலாசிரியராற்செய்யப்பட்ட பிறநூல்க ளியாவை யெனின், மறைசைத்திருப்புகழ், நீர்வைவெண்பா, வல்லிபுரேஸ்வரர் பதிகம், நீர்வை அரசகேசரிப்பிள்ளையார்ஊஞ்சல் எச்சரிகை பராக்கு கீர்த்தனம் முதலியன, வேதாரண்யேஸ்வர ஊஞ்சலாதி கீர்த்தனைகள், இன்னும் இவைபோல்வன பிறவுமாம். இனி இந்நூலினை யச்சிடுவித்தார் நூலாசிரியரின் பிரதமபுத்திரராகும் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரபிள்ளை: இனி இந்நூலாசிரியர் யாவரிடங் கல்விகற்றாரெனின் சேனாதிராசபிள்ளை உபாத்தியாயரிடமாகும். இனி இந்நூலினாலாகும் பயன் சிவபெருமானதுபெருமையையறிந்து துதித்து அவரருள்பெறுதல்.

இங்ஙனம்,

சிங். சிவ. பண்டிற், நடராசபிள்ளை,

நீர்வையம்பதி, யாழ்ப்பாணம்.

உ

திருவள்ளுவரும் ஞானவெட்டியும்.

நமது தமிழகஞ்செய்த தவப்பயனாகத்தோன்றித் திருக்குறளென்னும் தெய்வப்பனுவலையருளிய ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரின் அருமை பெருமைகளையறியாதார் மிகவுஞ்சிலரேயாவர். இப்பெரியார்அருளிய திருக்குறளை, அதுதோன்றியநாண்முதல் எம்மதத்தினரும் தம்மதத்திற்குரியநூலென்றுகூறிவருவதுடன், தமிழ்மொழிவழங்காப் பிறதேயத்தினரும் அதனை நன்குபடித்துத் தத்தம்பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்து மிகப்பாராட்டியும்வருவாராயினர்.

இம்மகானது தெய்வப்புலமையையும் இவரருளிய நூலினருமையையும் நன்குணரப்பெறாதமாந்தர்சிலர், இற்றைக்கு இரண்டுமூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குள் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்துள்ள "ஞானவெட்டி" யென்னும்நூலைக்கண்டு மயக்கமுற்று இந்நூலியற்றினோரும் திருக்குறளருளிய திருவள்ளுவனாரென்றே உண்மையறியாமற் கூறிவருகின்றனர். அன்னோர்கூற்று வலியுடைத்தாவென்பதை யீண் டாராய்வாம்.

ஞானவெட்டியின்ஆசிரியர், ஆரியத்திலும் தமிழிலும் ஒப்பற்ற புலமையும் தெய்வத்தன்மையும்வாய்ந்த சிலபெரியோர்களையும், அன்னோர் நம்மவர்கட்குப் பெரிதும் பயன்படும்வண்ணம் இயற்றியருளிய நூல்களையும், பொறாமை செருக்காதி குறும்புகள்விளைப்பதாய் முக்குணக்கடைநிற்குந் தாமதக்குணச்சேட்டையாலோ அன்றிப் பிறிதென்கொண்டோ, தம்நூலில் வாய்கூசாது நிந்தித்திருக்கின்றனர், அச்செய்யுட்களைக் கீழே தருகின்றாம்.

வியாசர்சொல்லும்பாரதத்தில்வெகுபொய்வீணும்
மேதினியோர்மாய்கையினில்விருப்பஞ்சொன்னார்
ஆய்ந்துகவிபாடிவிட்டான்கம்பன்வம்பன்
அதீதராமாயணத்திலநேகம்பொய்தான்
சாயாமலதிவீரபாண்டியன்சொல்லும்
தமயந்திசரித்திரநைடதமுஞ்சொன்னார்
சுயமாகாதுதிகவிகள்சுத்தப்பொய்தான்
தொடுகவிமாணிக்கவாசகர்சொன்னாரே. (ஞானவெட்டி 579)

தேவாரமானதிருவாசகத்தைச்
செகத்தோர்கள்படித்துமெத்தத்தியங்கினார்கள்
பேயான்வாண்டிகட்குப்பிழைப்புக்காகப்
பேசிவைத்தார்மற்றொன்றும்பிசகேயில்லை. (அடி 600)

மேலேவரைந்துள்ளசெய்யுட்களில் வியாசர்பாரதமும், கம்பர் இராமாவதாரமும், அதிவீரராமபாண்டியர் நைடதமும், சைவசமயாசாரியர் நால்வரும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரதிருவாசகங்களும், மக்கட்குப்பயன்படாப் பொய்ந்நூல்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், இராமாவதாரமியற்றியருளிய கம்பர், (1120 கி. பி.—1200 கி. பி.) கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டினிடையில் விளங்கியவராதல்வேண்டுமென்று சேதுஸம்ஸ்தானவித்வான் ப்ரும்மஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்காரவர்கள் செந்தமிழ் 3-ஆம்தொகுதி 6-ஆம்பகுதியில் நிரூபணஞ்செய்துள்ளார்கள். தமிழில் நைடதமியற்றியருளிய அதிவீரராமபாண்டியரே, கூர்மபுராணம், இலிங்கபுராணம், வாயுசங்கிதை, காசிகாண்டம் முதலிய நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப்பாடியருளிய அரசரென்ப. இம்மன்னர்பெருமான், சகம் 1486-ல் தென்காசியில் முடிசூட்டப்பெற்று சகம் 1514 வரை ஆட்சிபுரிந்தனரென்று தென்காசிக்கோயிற்கோபுரத்திற்காணப்படுஞ் சிலாசாசனங்கள் அறிவிக்கின்றன.* ஆகவே, இவ்வரசர் கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டினிறுதியில் (கி. பி. 1564—கி. பி. 1592) வாழ்ந்தவராதல்வேண்டும். இனி, திருக்குறளருளிய திருவள்ளுவனார் தம்நூலை, அக்காலத்தே தென்மதுரையகத்துத் தமிழுக்கரசராய்வீற்றிருந்தருளிய மூன்றாஞ்சங்கப்புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மரது முன்னிலையி லரங்கேற்றியுள்ளாரென்பது, அச்சங்கத்துச்சான்றோர் அதனைத் தங்கள்செவியாரக் கேட்டு மனமார வுவந்து வாயாரப் புகழ்ந்துபாடியுள்ள திருவள்ளுவமாலைப்பாடல்களால் நன்கு விளங்கும். மூன்றாஞ்சங்கம் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முந்தியகாலங்களிலும் நின்றுநிலவியதாகலின் அச்சங்கத்திறுதிக்காலத்தில் தம்நூலையரங்கேற்றிய திருவள்ளுவனாரும் கி. பி. இரண்டாம்நூற்றாண்டில் விளங்கியவராகற்பாலர். இதுகாறுஞ்செய்தவாராய்ச்சியால், திருக்குறளருளிய திருவள்ளுவனார் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டிலும், இராமாவதாரமருளிய கம்பர் கி. பி. 12-ஆம்நூற்றாண்டினிடையிலும்,

* Travancore Archæological series No. VI p. p. 26.

லைட்டியற்றிய அதிவீரராமபாண்டியர் கி. பி. 16-ஆம்நூற்றாண்டி னிறுதியிலும் வாழ்ந்தவர்களென்பது நன்குவெளியாதல் காண்க.

இதனால், கம்பரும் அதிவீரராமபாண்டியரும் திருவள்ளுவனார்க் குப் பலநூற்றாண்டுகட்குப் பிற்பட்டவர்களென்பது இனிதுவிளங்கும். ஆகவே, மேற்கூறிய கம்பரையும் அதிவீரராமபாண்டியரையும் தம் ஞானவெட்டியில் நிந்தித்துப்போந்த ஆசிரியர் திருக்குறளருளிய திரு வள்ளுவனாரென்றுகூறல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

அன்றியும், திருக்குறளுக்குச் சிறந்தவுரைவரைந்தவரும் இருபெரு மொழியினும் நுண்மாணுழைபுலன்படைத்த பேரறிவாளருமாகிய ஆசி ரியர் பரிமேலழகர் நம் தெய்வப்புலவரியற்றிய வேறுநூல்களிருப்பின், திருக்குறளுக்குத் தாம் எழுதியவ்வுரையில், அந்நூல்களினின்று ஆங் காங்கு மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டி ஆசிரியர்கருத்தை விளக்கிச் செல்வார். அவர் அங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டாமையால் நமது பெரு நாவலர் திருக்குறளைத்தவிர வேறுநூலொன்றும் இயற்றினாரில்லை யென்பது நன்குபுலனாம்.

இனி, ஞானவெட்டியின்ஆசிரியர் தம்நூலிற் சிலபெரியோர்களை நிந்தித்திருப்பதுபோல் வேதத்தையும் அந்தணரையும் பல்காலும் நிந் தித்திருக்கின்றனர். நமது திருவள்ளுவனார் அங்ஙனம் செய்யாரென் பது,

“அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்” (3-வது அதிகாரம் 10.)

“மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்” (14-வது 4.)

“அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்” (55-வது 3.)

“ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்
காவலன் காவா னெனின்” (56-வது 10.)

என்னும் குறள்வெண்பாக்களா னினிதுவிளங்கும்.

இனி, ஞானவெட்டியுடையார் தம்நூலில் தம்பெயர் திருவள்ளுவரென்றும், தாமே 1300 குறள்வெண்பாக்களையுடைய திருக்குறளியற்றி வைத்தவரென்றும் கூறியிருத்தல் ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது.* இவ்வாசிரியர் திருவள்ளுவரென்னும் பெயருடையவராயிருக்கலாம். ஆனால், திருக்குறளைத் தாமியற்றியதாகக்கூறல் சிறிதும்பொருந்தாது. தம்மைத் தத்துவங்களுணர்ந்த சிறந்த ஞானியென்றும் தம்நூலே உலகிற்குப் பயன்படக்கூடிய அரியநூலென்றும் வாய்ப்பறைசாற்றிச்செல்கின்ற இவ்வாசிரியர் இங்ஙனம் பொய்கூறற்கு எங்ஙனம் துணிவுற்றனரோ அறியேம். அன்றியும், உலகிற்குபகாரமாய்த் திருக்குறளைத் தாமியற்றி வைத்ததாகச் சிறிதும் அஞ்சாது பொய்கூறுகின்ற இந்நூலுடையார்,

"பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று"

"எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு"

"உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தா
ருள்ளத்து ளெல்லா முளன்"

"மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரிற் றலை"

"யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை யெனைத்தொன்றும்
வாய்மையி னல்ல பிற"

என்னும் குறள்வெண்பாக்களைச் சிறிதும் படித்தறிந்தவராகக்கூடத் தோன்றவில்லையே யென்று மிக வருந்தவேண்டியதாயிருக்கிறது.

இந்நூலுடையார் மருத்துவமுறைகளிற் சிலவற்றையறிந்துள்ளாரென்ப துண்மையே. ஆனால் அருமையும் பெருமையும்வாய்ந்த பழைய

---

* "பெருநூல்களாயிரத்தைந்நூறிந்நூல்
முன்னமேயான்பாடிவிட்டேனாயிரத்துமுந்நூறு
முடித்துவைத்தேன்குறளதுவாயுலகோர்க்காண்டே" (ஞானவெட்டி 1737.)

நூலாகிய திருக்குறளைத் தாமியற்றியதாகக்கூறினால் அக்கூற்றைத் தமிழுலகத்தினர் அங்கீகரிப்பாராவென்று ஆராயாது இங்ஙனங்கூறியது இவரது அறியாமையின்பாற்படுமேயன்றிப் பிறிதின்றெனக. அன்றியும் இவரியற்றிய ஞானவெட்டியென்றநூலில் எத்தனையோசெய்யுட்கள் பிழையுடையனவாகக்காணப்படுகின்றன.

இனி, 'ஞானவெட்டி' என்னும் சொற்றொடரில் 'வெட்டி' யென்பதின்பொருள் வழியாம்; தஞ்சைஜில்லாவிற் கடலைச்சார்ந்தபிரதேசங்களில் வழியை வெட்டியென்று இன்றும் வழங்கிவருகின்றனர். ஆகவே, இந்நூலும் அப்பிரதேசங்களில், இற்றைக்கு இருநூறு(200)வருடங்கட்குமுன்னிருந்த ஒருவராலியற்றப்பெற்றதாதல்வேண்டும்.

இதுகாறுங்கூறியவாற்றால், ஞானவெட்டியையியற்றினோர் திருக்குறளருளிய திருவள்ளுவனாரல்லரென்பதும் அந்நூல், இற்றைக்கு இருநூறுவருடங்கட்குமுன்னர், தஞ்சைஜில்லாவிற் கடலைச்சார்ந்தபிரதேசத்திருந்த ஒருவரா லியற்றப்பெற்றதென்பதும், தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவனார் திருக்குறளைத்தவிர வேறொருநூலும் இயற்றவில்லையென்பதும் நன்குவிளங்கிநிற்றல் காண்க.

T. V. சதாசிவப்பண்டாரத்தார்,
திருப்புறம்பயம்.

1916-௵ பிப்பிரவரி௴ 3௳ காலை 9-மணிக்கு நடந்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் காரியநிர்வாஹ ஸபையில் முடிவுசெய்யப்பட்ட தீர்மானங்களின் விவரம்.

———:()o():———

1. மாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரம் ராஜா ஹிஸ் ஹைனெஸ் பா. ராஜராஜேஸ்வர சேதுபதியாகிய முத்துராமலிங்கசேதுபதியவர்கள்
—அக்கிராசனாதிபதி.
2. மகா-ள-ள-ஸ்ரீ கான்பகதூர் அப்தல்சுபான் சாஹிப் அவர்கள்.
3. ,, V. S. இராமஸ்வாமி சாஸ்திரியவர்கள்.
4. ,, T. C. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் அவர்கள், B. A., B. L.
5. ,, T. N. சுந்தரராஜையங்கார் அவர்கள், B. A., B. L.

இவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

தீர்மானங்கள்:—

I. 1915-௵ அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பர்௴ங்களின் வரவு செலவு கணக்குகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டன. அதிகநாழிகை வேலைசெய்வதற்குவாங்கும் அதிகவரவைத் தண்டாக வரவுகாட்டத்தீர்மானம்.

II. 1. மகா-ள-ள-ஸ்ரீ செல்வர்தம்பியா அவர்கள், மெடிகல் ஸ்கூல், சிங்கப்பூர்.

2. ,, அ. சரவணமுத்தன் அவர்கள், பிரசாரகர், கோட்டைமுனை, மட்டக்களப்பு, Ceylon.

இவர்களைச் சங்கத்தின் அங்கத்தினராகச் சேர்த்துக்கொள்ளலாமென்று தீர்மானிக்கலாயிற்று.

III. பெரியகுளம் Young Men's Hindu Association காரியதரிசியவர்கள், ஷை சபைக்குச் செந்தமிழ் இனாமாக அனுப்பவேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பதற்கு, செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையைப் பாதிவிலைக்கு அனுப்பலாமென்று தீர்மானம்.

IV. சங்கத்திலிருக்கும் தொல்காப்பிய ஏட்டைத் தமக்கு அனுப்பி வாங்கிக்கொள்ளவேணுமென்று மகா-ள-ள-ஸ்ரீ ராவ்பகதூர் S. பவானந்தம்பிள்ளையவர்கள் 5—1—16ல் எழுதிக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதற்கு, சங்கத்திலிருக்கும் ஏட்டுப்பிரதிகள் அனுப்புவது பொதுவிதிக்கு விரோதமாயிருப்பதாலும், சங்கம் பதிப்புகள் சம்பந்தமாய் ஆராய்ச்சிக்கு அடிக்கடி அவைகள் வேண்டியிருப்பதாலும் ஏட்டுப்பிரதிகளுக்கு நகல் கொடுக்கலாமென்றும், ம-ள-ள-ஸ்ரீ பவானந்தம்பிள்ளையவர்கள் அனுப்பும் பண்டிதர் சங்க ஏடுகளைப்பார்த்துப் பரிசிலனைசெய்வதற்குச் சௌகரியம்செய்துகொடுக்கும்படிக்கும், அதன்பிறகு எந்த ஏட்டுப்பிரதியாவது அத்தியாவசியமாய்ச் சென்னையிற் பார்க்கவேணுமென்று ஏற்பட்டால் அதுவிஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசிக்கப்படுமென்றும் தீர்மானம்.

(Signed) B. Raja Rajeswaran,
President,
3—2—16. Madura Tamil Sangam.

(*True Copy.*)